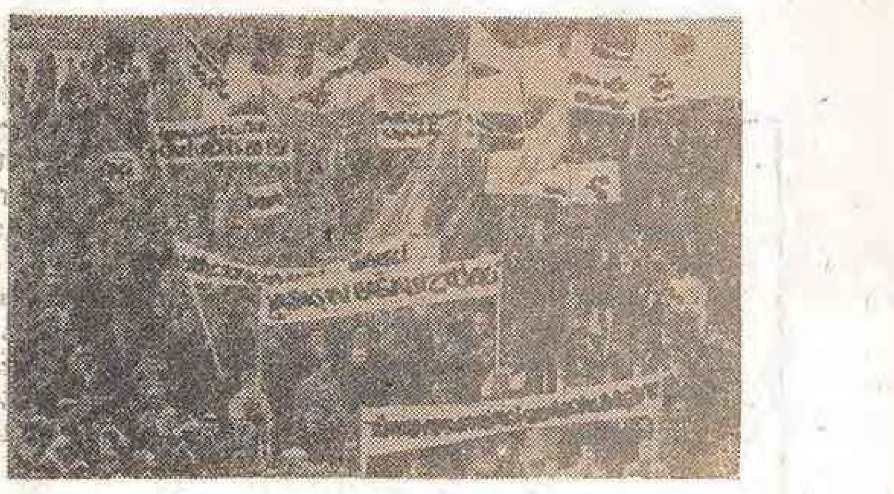
Bütün dünya işçileri BİRLEŞİN

kitle

26 Kasım 1974
Yıl: 1 Sayı: 34 (35)
HAFTALIK SOSYALİST GAZETE
200 Kuruş. Salı günleri yayınlanır.

* Emekçi Halkın Gelişen Mücadelesi Irmak Hükümetiyle Durdurulmak İsteniyor

* Artan işsizlik pahalılık, «yok» luk ve halkın mücadelesine karşı çaresiz kalan egemen sınıflar son hükümetle de başarılı olamayacaktır

* Irmak hükümeti halkımıza baskı ve yoksulluktan başka birşey getiremez

* Türk İş'i işçi sınıfımızın tek ve meşru temsilcisi sayan zihniyet, bizzat işçi sınıfı tarafından mahkûm edilmiştir

Epengle'nin 170 işçisi sendika seçme özgürlüğü için yiğit bir direnişi inançla sürdürüyor

Görevimiz sömürüye karşı kitleleri örgütlendirmektir

Emperyalist kamp büyük bir dünya krizinin eşiğindedir. Uluslararası kapitalizmin bu yeni bunalımını, artık Kissinger'inden Wilson'una kadar tüm emperyalist burjuva sözcüleri, iktisatçıları itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

Emperyalizme bağımlı bir ülke olan Türkiye de, bu dünya bunalımından en fazla etkilenen toplumlar arasındadır.

Emperyalist burjuvazinin yerli ortağı olan Türkiye egemen sınıfları, ülkemizi saran pahalılık ve işsizlik dalgasından, yok'luk ve sefaletten tek sorumlu olan egemen sınıf ve zümrelerdir.

Böylece halkımız büyük bir bunalımın içinde varolma veya yokolma kavgası verirken, egemen sınıflar yıllardır kendileri açısından istikrarlı bir yönetim kuramamaktadırlar. Gitgide derinleşen krizin sonucunda, hükümet kurma bakımından çıkmazdan kurtulamayan egemen sömürücü güçler, gene 12 Mart döneminin hükümet kurma usüllerine başvurmuşlar ve halkımız üzerindeki baskıları yoğunlaştırmışlardır.

İşçi sınıfı sosyalistleri olarak görevimiz tüm siyasi gerçekleri halkımıza anlatmak, parola ve ajitasyonlarımızı, sloganlarımızı, demokratik halk cephesinin ortak şiarları etrafında ve işçi sınıfının taktiklerine göre belirleyerek, emperyalizme ve yerli ortaklarına, sömürüye ve zulme karşı kitleleri örgütlemek, bilinçlendirmektir. Anti - emperyalist mücadele, işçi sınıfı öncülüğünde güçlenecektir.

Irmak hükümeti karşısında emekçi halkımızı bulacaktır

Halkımızın demokratik mücadelesi yeni bir yükselme dönemini yaşıyor. İşçi direnişleri olağanüstü bir yoğunluk kazanmıştır. İşçi isteklerinde grev pahasına, nitel değişimler Ekonomik haklar yanında sendika seçme özgürlüğü için direnişler gözlenmektedir; Öğrenci gençlik daha geçtiğimiz haftalarda giriştiği boykot hareketleriyle, yüksek okulların yönetmeliklerindeki anti-demokratik hükümlerin bir kısmının kaldırılmasını sağlamıştır. Öğrenci gençliğimizin bu mücadelesi halen sürmektedir. Uzayıp giden hükümet bunalımı, sermaye parti'lerinin içine düştükleri bizans pazarlıkları halkımızda - bazı burjuva yazarlarının yutturmak istediği gibi - bezginlik biçiminde değil, siyasi mücadeleyi yeni boyutlarıyla kavrama, sınıfsal örgütlenmenin gereği bilincinde berraklaşmak biçiminde kendini göstermektedir. Bütün bu gelişmeler, sosyalist harekete de yansımaktadır. Dünün sonu gelmez kavram kargaşası ile büsbütün arapsaçına döndürülmüş, dergi sayfalarında ve sadece orada sürüp giden çekişmelerini hortlatmak isteyen eğilimlerin, özellikle işçi sınıfımızdan yüz bulamaması, bir ölçüde bu gelişmelerle açıklanmalıdır.

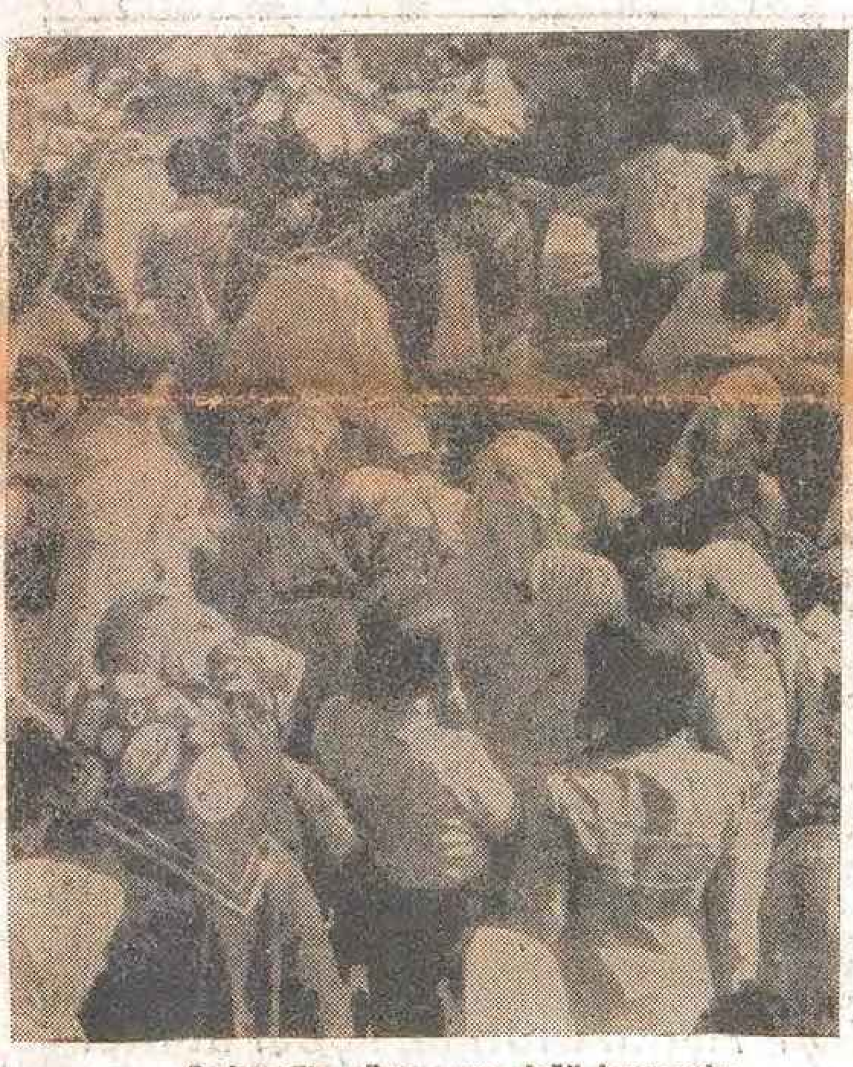
Demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin işçi sınıfımıza malolmasıdır şimdi sözkonusu olan. İşçi direnişlerindeki değişimler, yaygınlaşma ve yoğunlaşmalar, işte bunun habercileri, bunun alametleridir.

Değerlendirme, direniş ve grevlerin başarıya ulaşıp ulaşmamasına göre yapılmamlıdır. Bilinmelidir ki yenmeyi, yenile yenile öğrenecektir işçi sınıfı. Ve sorulmalıdır hemen ardından Ülker işçiler yenilmişler midir? Evet, henüz Ülker'de sarı sendikanın zulmü ortadan kalkmamıştır; Ülker'de halâ işten atılan kardeşlerimiz tezgah başına dönmemişlerdir; ama Ülker işçilerinin saçtıkları kıvılcım işçi sınıfımız içinde nice ateşleri tutuşturmuştur.

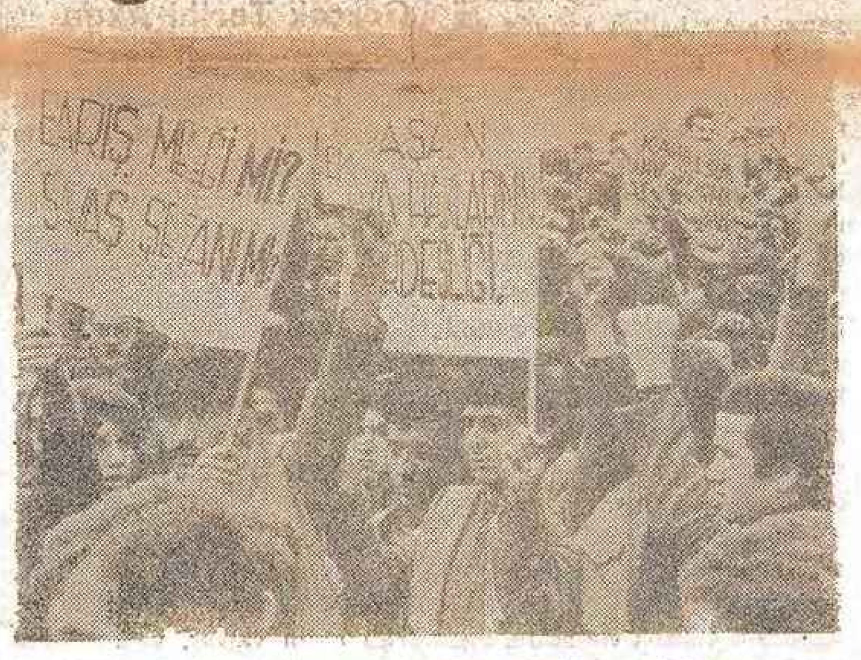
İşte İNSA işçileri, işte Kaya Kardeşler Fabrikasındaki 90 porselen işçisi, işte Çukurova'daki sayıları onbinlerle ölçülen tekstil işçileri, işte Epengle işçileri, işte Boronkay işçileri, işte Şekerbank'ta çalışan emekçiler... Yurdun dört bir köşesinden işçi sınıfımız «kendimiz seçeceğiz kendi sendikamızı. Son vereceğiz patron sendikalarına. Kökünü kurutacağız sendika ağalığının» diye haykırmaktadır.

(Devamı 6. sayfada)

Finans kapital kısa vadeli çıkarlarını Irmak hükümetiyle sağlamak amacında

Gıslaved'te süren grev değil bayramdır

Haykırdı devrimciler: Katil Kissinger defol!

Bağımsız bir Filistin Devleti kurulacaktır

Filistin halkı, ABD emperyalizmine ve onun maşası faşizme karşı uzun yıllardan beri sürdürdüğü kararlı mücadele sonucunda Ortadoğu'daki varlığını dosta düşmana kabul ettirmiştir.

Yaser Arafat'ın liderliğindeki Filistin Kurtuluş Örgütünün Birleşmiş Milletlerdeki ülkelerin büyük çoğunluğunca Filistin halkının resmi temsilcisi olarak kabul edilmesinden sonra, Ortadoğu'da bir Filistin devletinin kurulmasına doğru çok önemli bir adım atılmıştır. Filistin halkı, ABD emperyalizmine ve onun maşası faşizme karşı, uzun yıllardan beri sürdürdüğü kararlı mücadele sonucunda, Orta Doğu'daki varlığını dosta düşmana kabul ettirmiştir. Şimdi bu varlık, bağımsız bir devletin kurulmasıyla, hakkı olan yeri almak istemekte ve bu uğurda mücadele verilmektedir.

Bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasının gündemde olduğu şu günlerde, siyonizm, Filistin halkına karşı azgın saldırılarını yoğunlaştırmakta, İsrail tarafından Filistin mülteci kampları basılmakta, her gün düzenli baskınlar tertiplenmektedir.

İşgal ettiği Filistin topraklarından çıkmak istemeyen İsrail'in, Filistin devletinin kurulmasını engelleme çabaları, Filistin halkının azmi karşısında yıkılmaya mahkûmdur.

Irmak hükümeti halkın güvenine sahip değildir

Gazetelerde, «yaş yetmiş iş bitmemiş» diye lanse edilen Başbakan'ın bazı davranış ve beyanatları sadece hükümetin yapısını sergilemekle kalmadı, iş'in bitip bitmediği konusunda sorular da yarattı. Başbakan birkaç kere, Türkiye'de, kendi tabiriyle (ekstremist), uçta partilerin bu arada bir sosyalist partinin de bulunmadığına «dikkati çekti». Başbakan, eğer kafasını kuma gömerek rahatlamak istiyorsa, diyeceğimiz birşey yoktur. Ama bir ülkenin Başbakanının hiç değilse o ülkede bulunan partileri bilmesi, tanıması gerekir. Türkiye'de bir sosyalist parti 5 aydan beri kurulmuştur ve her gün biraz daha güçlenmektedir. Gerçekleri, işine geldiği zaman görmemek, sermayenin taktiklerinden biri olabilir. Ancak, kimseye hayır getirdiği görülmemiştir.

Daha sonra Irmak, Türk-İş'i Türkiye işçi sınıfının tek gerçek temsilcisi olarak ilân etti ve koskoca DİSK'le, bir o kadar ilerici bağımsız sendikayı unutuverdi. Ne yapsın, Çalışma Bakanlığı geçmişinde, Türkiye'nin en sağ, en gerici hükümetlerinde görev aldığı ve daha önce koyu bir Nazi Almanyası hayranı bulunduğu sıralarda böyle bir sendikacılık anlayışına sahip olmuş, sermaye güdümündeki sendikacılığı yerleştirmeye çalışmıştı.

Bütün bunlar örneklerdir. 70 yaşında Ordinaryüs profesör Sadi Irmak'ın kişiliği değildir önemli olan. Önemli olan Irmak'a kurdurtulan hükümetin biçimi ve yapısıdır.

Tarafsız (!) «iyi niyetli», «Atatürkçü», «iyimser», bakanlarında, «namus ve iffete» önem veren, sık sık hatıralarından ve siyasal geçmişinden sözeden «Hoca Başbakan», kurduğu hükümet, attığı adımlar ve söylediği sözlerle ne menem «tarafsız» olduğunu göstermiştir.

Irmak'ın kurduğu hükümette en kodaman sermaye grupları, yıpranmamış, adı ünü fazla duyulmamış adamlarıyla temsil ediliyor. Irmak hükümetinin yapısı, 12 Mart sonrası hükümetlerinin kötü bir kopyasıdır. Böyle.

(Devamı Sayfa 5'te) kitle

Açık beyan değil gizli oy açık tasnif istiyoruz

Referandum mücadelemiz baltalanmak isteniyor

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi bir süre önce bir REFERANDUM KAMPANYASI başlattı. Türkiye'nin Ankara, İstanbul, İzmir, Adana gibi büyük işçi şehirleri REFERANDUM hakkını haykıran afişlerle doldu. İstanbul'da işçi semtlerinde yapılan referandum toplantılarına binlerce işçi katıldı. İzmir'deki Referandum mitingine katılan binlerce işçi ve partili «Patron sendikalarına son, kendi sendikamızı kendimiz seçeceğiz: REFERANDUM» diye bağırdılar.

Egemen çevreler, sermaye çevreleri ve patron sendikaları, artık referandum isteklerini görmezlikten gelemiyorlar. Kampanya kitlelere mal oldu. İşçi sınıfımızın kararlılığı ve direnişi karşısında patronlar ve uşakları, artık kolay kolay red demeyecekleri referandum hakkını hiç değilse saptırabilmek, yoz ve güdük, «sözde referandum» hakkıyla yetinilmesini sağlamak için, referandum isteklerine ister istemez sahip çıkar görünmeye ve çeşitli oyunlar tezgâhlanmaya başladılar. Önce, işçilerin kendi sendikalarını özgürce, kendi oylarıyla seçme hakkını uzun zaman karşı çıkmış olan Türk-İş Genel Başkanı Halil Tunç, referandum'un gereğinden kısaca söz etti. Sonra, Adana'daki hareketlilik, Adanalı tekstil işçilerinin kararlılığı ve mücadele azmi karşısında, Adana İş Mahkemesi, Türkiye'de ilk defa olarak sarı Teksif'le, işçinin istediği Tekstil sendikası arasında seçme yapma hakkını, yani REFANDUM hakkını tanıdı. Ama hemen ardından, tekelcilerin baskısıyla kararını geri alıp, egemen güçlerin ve güdümlerindeki organlarının referandumu da nasıl yozlaştıracaklarını gösterdi: Referandum'un tek demokratik yolu olan «gizli oy» yerine, «işçilerin açık beyanı» şartını getirdi. Yani işçileri patron baskısı altında oy vermeye zorladı. Ve bu oylama, referandum niteliğini yitirdi.

PAKTAŞ'DA VE SÜMERBANK'DA YAPILAN REFERANDUM'UN İÇYÜZÜ

Adana'da işçiler sarı patron yanlısı, sınıf düşmanı Teksif sendikasını istemiyorlardı. Teksif'in kendilerini sattığını biliyorlardı. Çukurovalı onbinlerce işçi, Tekstil sendikasına geçmek için yıllardır mücadele veriyordu. Tekstil gittikçe güçlendiği halde, çeşitli dolaplarla hatta sıkıyönetim baskısıyla bir türlü yetki verilmiyordu.

Paktaş, Bossa, Pilsa, Özbucak, Güney sanayi gibi, para yerlerinde toplu sözleşme zamanı gelmişti. Konu 20 bin işçiyi ilgilendiriyordu. İş Çalışma Bakanlığına gitti. Bakanlıktan gelen müfettişler Paktaş işyerinde yetkiyi Tekstil'e verdiler. İş mahkemesi

(Devamı 6. sayfada)

Halil Tunç, «İşçi Babasıdır» diyerek Irmak'ın elini öptü

Türk-İş yöneticileri sermayenin en «tutarlı» savunucularıdır

Türk-İş Genel Başkanı Halil Tunç ve Türk-İş yönetici kliği, finans kapital damgalı Irmak hükümetine ısınmış görünüyorlar. Bazı Türk-İş sendikaları, eğer partiler bu hükümete güven oyu vermezlerse greve gidecek lerini bile bildirdiler.

Atatürkçü olduğunu sıksık tekrarlayan Başbakan, kabinesine, eşin dostun yanında bir de «işçi temsilcisi» alarak, şekil bakımından da bağlı olduğunu gösterdi.

Hele Irmak Türk-İş'i, işçi sınıfının tek temsilcisi saydığını belirtip, 1947'lerin Amerikan uydusu sendikacılığının övgüsünü yapınca, Türk-İş yönetici kliğinin tam güvenini kazandı. Hatta Tunç, «işçi babasıdır» diyerek Irmak'ın elini bile öptü,

Böylece parababalarının hükümeti olduğu apaçık bilinen, görülen Irmak hükümetini destekleyerek, Türk-İş yönetici kliği sermaye yanlısı tavrını bir kez daha göstermiş oldu.

Türk-İş yönetici kliğine göre, her sermaye hükümeti iyidir. Erim'i desteklediler, Talu'yu Melen'i desteklediler, Demirel'i de desteklerlerdi. CHP finans kapitale yanaştığı ölçüde onun da hatırını kırmadılar. Şimdi de Irmak hükümetinin yanında yer almaları kimseleri şaşırtmadı...

SOSYALİST PRATİĞİN BAZI TEMEL KAVRAMLARI ÜZERİNE : (II)

PARTI ve KITLELER

İşçi Sınıfı Partisi, işçi sınıfının öncü ve örgütlü müfrezesi olarak; işçi sınıfının en ileri, en bilinçli, en fedakâr unsurlarını içinde barındırarak; bilimle donanmış olarak, ve üye ve organları arasında ideolojik birliği sağlam olarak, pratik içinde hatalarından arınan, eksiklerini, gideren, içindeki sağ veya sol oportünist unsurlardan, kariyeristlerden burjuva ve küçük burjuva uzantılardan boyuna arınarak güçlenen, giderek daha geniş kitleleri kucaklayan, çok daha geniş kitleleri yönlendiren ve devrimci mücadelede kurmay rolünü gören merkezi otoritedir.

Öncülük ve Bağımsızlık:

İşçi sınıfı partisi, işçi sınıfının çeşitli örgütleri arasında, işçi sınıfının, «sınıf örgütlenmesinin en yüksek biçimidir.» Bütün bu temel nitelikleriyle, «proleterlerin sınıf birliğinin en *yüksek şekli*» olarak Parti, işçi sınıfı öncülüğünün somutlandığı kılavuz ve kurmay örgüttür, siyasi örgüttür. Emekçi halk hareketinde işçi sınıfı partisi ile gerçekleşir.

Gene işçi sınıfı kendisi dışındaki her türlü sınıf ve zümreden tabakadan tamamen bağımsız bir politika izlerse başarıya ulaşabiliriz. İşçi sınıfı mücadelesinin *bağımsızlığı* her şart altında mutlaka korunması gereken, asla taviz verilmemesi zorunlu olan bir şarttır, Ve işçi sınıfının bağımsızlığı, ancak onun bağımsız siyasi örgütüyle gerçekleşebilir. Demek ki, Parti, bağımsızlığın ve öncülüğün somutlandığı biricik merkezi siyasal otoritedir,

Parti ve işçi kitleleri:

Parti, saydığımız bu nitelikleriyle ve bu niteliklere uygun disipliniyle, prensipleriyle ve üye bileşimiyle kitlelerin önünde yürür. Elbette parti ile işçi kitleleri arasında, Partili üyelerle partisiz işçiler arasında bilinç (bilgi - kollektif disiplin anlayışı - fedakârlık) farkı olacaktır. Partinin görevi işçi kitleleri başta olmak üzere, yoksul köylü, sosyalist aydın ve diğer emekçi tabakalar arasından proletarya sosyalist nitelikteki devrimci unsurları yetiştirmek, onları bünyesine veya çevresine alıp, proletaryanın demir disiplinli kollektivitesi içinde mücadeleye sevketmektir.

Parti ve partililerle, devrimci yığınlar arasında fark vardır dedik. Mücadele sürecindeki bütün işçilerin sosyalist olmasını, bütün işçilerin aynı bilinç düzeyinde bulunmasını umamayız. Kitleler içinden çıkan en bilinçli, en fedakâr unsurlar parti bünyesi içinde birleşirler, Bu nedenle öncü müfreze ile kitleler arasında kaçınılmaz olarak fark vardır. Bu fark öncü müfrezenin öncü niteliklerinden ileri gelir. Eğer biz öncü müfreze ile kitleler arasında veya parti ile kitle örgütleri arasında bilinç ve örgütlenme düzeyi ve biçimi bakımından fark görmezsek, ve böyle bir fark yoksa, o örgütün öncü olmasına imkân yoktur, Öyle bir örgüt olsa olsa *ardçı* olur, yani kitlelerin kendiliğinden hareketinin *kuyruğuna* takılır.

Proletarya sosyalizmi örgüt kavramını sulandıran, Partinin bir sınıf partisi değil, kitle partisi olmasını savunan, parti ile partisiz arasında fark gözetmeyen, partisiz niteliksiz birtakım profesörlerin öğrencilerin, grevci işçilerin ve tüm sempatizanların da partili sayılmalarını savunan menşevik görüşe karşı amansızca mücadele etmiştir. Gene proletarya sosyalizmi aydınlarla işçi aristokratlarının yönettiği II. Enternasyonal partilerinin gevşek örgütlenme ve kitle partisi anlayışlarına, oy avcılığı amacını güden uvriyerist, parlamentarist Parti anlayışına karşı, -revizyonizmin temel tezlerinin yanısıra- mücadele etmiştir.

İşçi sınıfı partisi bir kadro partisidir. Sınıf partisi olabilmesi için partinin bilimce, disiplince, kollektif ruhça, yiğitlik ve fedakârlıkça seçkin kadroları organlar ve prensipler bütünlüğü halinde bünyesinde birleştirmesi, sentezleştirmesi gerekir.

Parti Kitlelerden Kopmamalı

Öncü siyasi örgütün öncü nitelikleri ve kadro özellikleri tartışma götürmez. Öncü örgütle kitleler arasındaki fark, ancak işçi yığınlarından başlayarak tüm kitlelerin, partinin bilinç düzeyine ulaşmalarına kadar devam eder. Bu süreç özellikle devrimden ve işçi sınıfı iktidarından sonra hızlanır. Partinin işçi kitleleri arasındaki görevi, tüm işçileri partinin bilinç düzeyine yükseltmeğe çalışmak ve işçi sınıfı dışındaki emekçi yığınlarını da işçi sınıfına katarak aynı bilinç düzeyine varmalarını sağlamaktır. Bu süreç ancak sınıfsız topluma (sosyalist toplumun yukarı aşamasına) varıldığı zaman sona erecektir.

Fakat Parti ile işçi kitleleri arasında bilinç farkı olması, partinin bir öncü devrimciler örgütü, -kadro örgütü- niteliğini taşıması partinin asla kitlelerden kopması anlamına gelmemelidir. Eğer, öncü ile kitleler ve kitle örgütleri arasındaki düzey farkı öncü ile kitleler arasında kopukluk yaratıyorsa, öncü görevini yapamıyor demektir. Çünkü öncünün görevi, işçiler başta olmak üzere emekçi kitlelerle kaynaşmak, kitlelere derin kökler sarmak ve kitleleri siyasi bakımdan eğitmek, yetiştirmek ve inandırmaktır,

Eğer öncü olmayı mekanik şekilde algılarsak, (örneğin bir yürüyüş kolunda önde yürüyen en yetenekli birlik diye anlarsak) şematizme düşmüş oluruz.

Öncünün öncülüğü, böyle şematik bir öncülük değildir, Eğer meseleye bu şekilde mekanik anlayışla bakılırsa, kitlelerle öncü arasındaki fark elbette, öncüyü kitlelerden soyutlar (tercit eder).

Öncünün dar kadro örgütü olması demek kitlelerden soyutlanması demek değildir. Tam tersine, öncünün başlıca görevi *kitleler içinde varolmak,* kitleler içinde alabildiğine yoğun ve bilinçli olarak çalışmak, kitlelerin en ileri, en bilinçli unsurlarını yetiştirmek ve disiplin içinde kadrolaştırmaktır.

Kitleler Partiye, Parti Kitlelere İnanmalı:

Partinin başarıya ulaşmasının en önemli şartlarından birisi de, işçi yığınlarının büyük çoğunluğunun tasvibi ve desteğini almasıdır, Gene yoksul köylü yığınları içinde de işçi sınıfının ve onun öncü örgütü olan Partinin bir güven sağlaması gerekir. Parti, işçi yığınlarını ve yedek güçleri yoksul köylü yığılarını, kazanmalı; diğer emekçi köylüler ve ilerici tabaka ve zümrelerin en ileri unsurlarını yanına almalıdır,

Partinin izlediği strateji ve taktik, partinin politikası kitlelerde güven sağlamış olmalıdır, Kitleler bu güvene kuru lafla değil, «kendi öz tecrübeleri» ile varmış olmalıdırlar.

Öncülük lafla kurulmaz. Öncülük iş'le, -ve doğru iş'le- kurulur; güçlenir. Bu yüzden kitle çalışması, kitle içinde siyasi faaliyet, partinin canlılığının başlıca şartı olduğu gibi, partinin en önemli görevidir de... Kitlelere inanmayan, inansa bile bunu gösterişli laflardan ibaret sayan, kitleler içinde köklü ve sabırlı çalışmayı göze alamayan, kitlelerin güvenini, onların öz tecrübesiyle sağlamağa çaba göstermeyen bir parti, ne denli iyi niyetli olursa olsun, *Parti* olmaktan çıkar, elit bir devrimciler kulübü niteliğine bürünür.

İşçi sınıfı partisi, sınıf partisi niteliğine sahip olabilmek için, her şeyden önce kendi sınıfının yığınları içide alabildiğine geniş ve sağlam ilişkilerle çalışmalıdır. Parti sadece işçilerin değil, diğer devrimcileri tabakaların da desteğini sağlamalı, işçi sınıfının yedek güçleri içinde de Parti ve Partinin yan örgütleri aracılığıyla-veya onların kitle örgütlerinde bilfiil görev alarak,- bu yedek güçlerin en ileri unsurlarını mücadeleye ve işçi sınıfı disiplinine kazanarak, yedek güçlerin de Parti öncülüğünü tanımalarını başararak yolunda yürümelidir.

Partinin sadece kitleleri eğitici olduğunu sanmamak gerekir, Partinin de kitlelerden öğreneceği çok şey vardır, Elbette Parti kitleleri eğitmek ve örgütlemekle yükümlüdür; ama tüm bu çalışmalar içinde Parti, kitlelerin devrimci içgüdüsünden, tavırlarından çok şeyler öğrenecektir. Partinin kılavuz olduğu gerçeğini vurgulayıp, kitleleri, yönetilecek bir koyun sürüsü sanmak, kitlelerin bağrındaki devrimciliği görememek, kitlelerden birşey öğrenmeğe niyetli olmamak, proletarya sosyalizmi ile asla bağdaşmaz. Parti kitlelerin öğretmeni olduğu gibi, kitleler de partinin öğretmenidir.

Ayrıca parti kendi pratiğini ve politikasını kitleler içinde sınamalı, kitlelerin pratiğiyle alabildiğine bütünleştirmeli, ve yanlışlarından bu şekilde arınmalıdır,

Kitlelerin partiye güvenmesinin yolu, partinin kitlelere güvenmesinden ve inanmasından geçer, Böylece, öncü parti ile öncü sınıf (işçi sınıfı partisi ile işçi sınıfı) arasında sarsılmaz diyalektik bağlar vardır. Eğer devrimci pratikte bu bağlar kurulmamışsa, veya zayıfsa, karşılıklı güven yoksa, herhangi bir başarıdan sözedilemez. Partinin otoritesi işçi yığınları başta olmak üzere devrimci kitlelerden aldığı *bilinçli* destekle belirlenir, Eğer ciddi ve bilinçli bir desteği parti sağlayamamışsa, işçi sınıfının devrimci kitle gücünün desteğinden ve güveninden yoksunsa, partinin bunu zorla kabul ettirmesine imkân olamaz. İşçi sınıfının merkezi otoritesi, kendinden menkul veya «bahsedilmiş» bir otorite değildir. İşçi yerleri içindeki devrimci otoritedir.

Öncülük Sözle Olmaz

Bir Partinin öncülüğü ancak bu temel şartlar içinde öncülük sıfatına layık olabilir. Yoksa, kitlelerden kopuk bir aydınlar grubu, ya da işçi liderlerini de içinde barındırsa bile dar kadro devrimciler *kulübü,* değildir. Veya hariçten gazel okuyan, dergilerde, radyolarda, ya da parlamento koridorlarında öncülük taslayan bir «öncülük» ciddiye alınamaz.

Bir ülkenin proletaryasını temsil etmek, o proletaryanın gerçekten öncüsü olmak, geçen hafta değindiğimiz, dernekçilik ve dergicilikten kulüpçülükten kesin olarak apayrı şey dir. Dernekler ve kulüpler, ahbap çavuş tekkeleri biçiminde birlemiş veya dergiler etrafında toplanmış gruplar, asla ve hiçbir şekilde proletarya ile ilişkili sayılamaz. Proletarya Partisi ünvanıyla veya iddiasıyla varolan partilere gelince, herşeyden önce o partinin *prensiplerine* bakılır, eğer prensipleri proletarya sosyalizmiyle bağdaşmıyorsa, o partiyi Proletarya Partisi saymak mümkün değildir. Öte yandan, genel doğruları söylese bile, bir Partinin gerçekten proletaryayı temsil etmesi için yani proletarya partisi olabilmesi için, kağıt üzerinde yazılı evrensel ilkeler de yeterli değildir. O partinin bu ilkeleri ne denli hayata geçirip geçirmediğine bakmak gerekir.

Şayet Parti kitleler içinde soluk almıyorsa, kitleler içinde, özellikle geniş işçi yığınları içinde, işçi örgütleri içinde, devrimci -ilerici kitle örgütleri içinde kısacası *sınıf içinde* fiilen yoksa, veya göstermelik olarak varsa, ya da çalışmaları genel ajitasyonlara ve propogandaya bağlayıp, kitleleri eğitmek, örgütlemek, kitlelere öğretmek ve kitlelerden öğrenmek yolunda yoğunlaşmıyorsa, kitlelerden kopuksa, işçi sınıfını ve onun yedek güçlerini örgütlemek, onların inancını ve desteğini sağlamak gibi temel faaliyet içinde değilse, o parti, kendine ne denli proletarya partisi derse desin, ne denli genel doğruları veya güzel lafları ederse etsin, işçi sınıfı dışından, kitleler dışında ahkâm kesen, hariçten gazel okuyan bir kulüpten öteye gidemez.

Ayağı toprağa basmayan, yani kitleler içinde örgütlü ve bilinçli prensipli olarak varolmayan bir Parti, Proletaryayı temsi edemez, Ettiğini iddia ederse kendisini ve kendisine bağlı olanları aldatır.

CHP'ye giren 12 martçı generaller

Ömer BURÇAK

Önceki hafta Güven Partili Nebil Oktay'ın CHP'ye girdiğini ve bir nefer gibi çalışacağını gazetelerden okuduk, Bilindiği gibi Nebil Oktay yakın dönemlerin en koyu CHP'lilerinden ve en keskin «Yeni CHP» aleyhtarlarındandı.

Sonra köprülerin altından çok sular aktı ve Oktay «yuvaya döndü». Ne var ki ayrıldığı yuva İnönünün CHP yuvasıydı, döndüğü yuva ise Ecevit'in...

Peki bunun anlamı neydi? Nebil Oktay'ın görüşlerinde bir değişiklik olduğunu sanmıyoruz. Olsa olsa, yeni yuva, günümüzün şartlarında eski yuvaya dönüşmektedir ki, Oktay eski yuvasını bugünkü CHP'de bulmuş ve geri dönmüştür.

CHP'de Sınıf Mücadelesi

Nitekim tekelci sermaye egemenliğinin CHP'de yeniden güçlenmesiyle, CHP içinde kıyasıya bir sınıf mücadelesi başlamış ve parti tabanından başlayan küçük burjuva muhalefeti şiddet ve baskı yoluyla ezilmek istenmiştir. Gençlik kolları kurultayına 41 ilin delegelerinin alınmaması, ayrıca parti teşkilatında pek çok il ve ilçenin genel merkez tarafından feshedilerek, işlerin müteşebbis heyetlerce yönetilmesi, CHP içindeki geleneksel İnönü despotizminin tekrarı değil midir?

CHP'ye Yeni İltihaklar

Derken burjuva-bezirgân partilerinin müseccel burjuva-bezirgân politikacıları CHP'ye doluşmaya başladılar.

İşte bu gelişim sürüp giderken politikacı olmayan bazı kişilerin de CHP'ye itibar etmeğe başladıklarını gördük. Kimdi bunlar? 12 Mart Muhtırasının sahiplerinden eski hava kuvvetleri komutanı Muhsin Batur CHP'nin saflarına bir nefer olarak katılanlar arasındaydı. Onu eski deniz kuvvetleri komutanı Kemal Kayacan izledi. Gerçi muhtıra verildiği zaman Kayacan kuvvet komutanı değildi, ama İstanbul sıkıyönetim komutanı muavini olarak 12 Mart döneminin en şiddetli günlerinde Faik Türün'e yardımcılık etmişti.

12 Mart ve Ecevit Hareketi

Hatırladığımız kadarıyla 12 Mart muhtırası verildiğinde Ecevit bunu CHP içindeki «yeni tarihi akıma ve kendisine karşı yapılmış bir faşist darbe diye niteleyerek, Yunanistan örneğinin daha akıllıca tezgahlanması diye nitelemiş ve istifa etmişti.

Ecevit'in teşhisi doğruydu Gelen darbe faşist Yunan darbesinin kılıflı bir biçimiydi. Ne var ki, faşizm Ecevit hareketini değil, *topyekûn emekçi halk hareketini* sindirmeği hedef almıştı. Ecevit'in o yıllarda küçük burjuva desteğiyle temsil ettiği reformist hareket ise bu emekçi halk hareketinin bir parçasıydı,

İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız, devrimcilerimiz faşizme karşı mücadele vermiştir. Yeni CHP işte bu anti-faşist ve demokratik özlemleri kendisine kanalize ederek güçlenmiştir. Gitgide azgınlaşan tekelci sömürü ve finans kapital istibdadı emekçi kitleleri daha büyük sıkıntılara sokmuş, halkımızın istekleri bazı aktüel hedefler doğrultusunda ve demokrasi yönünde yoğunlaşmıştır. Bu nedenle o zamanlar kendisine Yeni CHP diyen akım, işte bu özlemlerin *bir kısmına tercüman* olabildiği için ve reformcu sloganlarla çıktığı, bazı anti-faşist şiarlar attığı, bozuk düzeni değiştirme ve tekelci sömürüye karşı olma şiarlarını koyduğu için güçlenmiştir.

14 Ekim ve Sonrası

Bu nedenle Ecevit CHP'sinin «başarısı» o ortamda SOSYALİST PARTİ bulunmamasından gelmektedir. CHP halkımızın anti-faşist özlemlerini kendisine kanalize ederek güçlenmiştir.

Fakat CHP özellikle iktidara geldikten sonra, reformcu sloganlarını bile yumuşatmağa başlamış İskenderun'dan Ülker'e kadar pek çok yerde işçi sınıfı hareketini şiddet yoluyla bastırmağa yönelmiştir, Gene bu dönemde doğudaki faşist baskılar sürüp gitmiştir, Zamlar biribirini kovalamıştır. Böylece tedrici olarak CHP belirli ilerici sloganlarla aldığı oylara ters bir politika izleyerek, finans kapital açısından giderek ehlileştirilmiştir.

Kıbrıs olaylarından sonra ise CHP varolan anti-monopolist sloganlarını da bir yana iterek ekonomik politik ve sosyal yönden tekelcilerin isteklerine uygun bir politika uygulamağa başlamıştır.

Böylece bazı 12 Martçı generallerin CHP'ye girmesi, CHP'nin yakın geçmişte katıldığı anti-faşist mücadeleden de vazgeçmesinin, yakın geçmişini inkâr etmesinin yeni bir kanıtıdır.

Tekrar ediyoruz: CHP, 12 Mart döneminde yetersiz de olsa, anti-faşist bir tutum takındığı ve anti-monopolist şiarlar kullandığı için güçlenmiştir.

Kıbrıs ve Şovenizm

Ama Kıbrıs olaylarıyla şovenizm yaparak daha geniş yığınların bilinçsiz desteğini sağladığı için ve asker-sivil bürokrat kadro içinde, gene şovenist motifler nedeniyle itibar kazandığı için bugünkü suni gücüne erişmiştir,

İşte 12 Mart'ta işkenceler yapılırken, insanlar sokaklarda kurşunlanırken, bir ev bir tugayla kuşatılıp içindekiler imha edilirken, zindanlar dolup taşarken, darağaçları kurulurken en sorumlu mevkiler le bulunanlar şimdi kalkıp CHP'ye girmektedirler.

Batur ve Taraflılık

Muhsin Batur daha önce reformcu general olarak şöhret yapmış, ama 12 Marttaki faşizm altında en sorumlu bir mevkide makamını korumuştur, Batur'un diğer reformcu subay arkadaşlarına sırtını çevirmesi ve onlardan bir kısmı tutuklanırken, nice nice reformcu yurtesever subay emekliye ayrılırken kılını bile kıpırdatmaması, hiç şüphesiz Batur'un kendisini ilgilendirir ve bunları ileride tarih yazacaktır. Batur CHP'ye girerken ve Ecevit'ten övgüler alırken, «tarafsızlık diye birşey kabul etmediğini» belirtmiştir. Evet sınıflı toplumda tarafsızlık diye birşey yoktur. Ve kapitalist toplumda *işçi sınıfından* veya *burjuvaziden* birisinin tarafından olmak veya *emperyalizm ile ortaklarından* ya da *işçi sınıfı ve müttefiklerinden* birisinin safında olmak diye iki temel tercih vardır, Ama Bay Batur, 12 Mart sırasında acaba bu taraflardan hangisine dahildi?, Elbette işçi sınıfının yanında ve halkın safında değildi.

Ama çok önemli bir nokta daha var; burjuvazinin safında ve tarafında olmak, mutlaka faşizmin safında olmak demek değildir, Çünkü bilindiği gibi *faşizm, finans kapitalin en gerici, en zorba diktatörlüğüdür,* Ve burjuvazinin safında olmakla birlikte, finans kapitalin faşist diktatoryasının safında olmayan, anti-faşist mücadelede yer alan nice liberal unsur vardır,

CHP'nin, adım adım izleyerek işçi sınıfı sosyalistlerine ilettiğimiz «sürecini» yeni bir kanıtıyla burada ele aldık. Fakat hemen belirtmemiz gerekir ki, CHP biteviye aynı yolu izlemeyecektir, CHP'nin bünyesindeki ve temelindeki, ilerici küçük burjuvazi tabandan gelen muhalefetine devam edecektir, Ayrıca CHP'nin derinleşen ekonomik krizde bu muhalefetin sesine kulak vereceği ve zahiren «yeniden solculaşacağı»da beklenmelidir, CHP çoğunluğu sağlamak için yeniden sol göstermek ve halkımızın bir kısım özlemlerinin tercümanıymış gibi görünmek yolunu izleyecektir.

Gerçek Tarihi Akım

Tarihin şaşmaz doğrultusu olarak belirtelim ki gitgide uyanan kitlelere «elma şekerimsi» sol vaadlerde bulunmak belki bir dönem için kitleleri oyalayabilir, ama bir örgütü tarih önünde halk önünde er geç mahkûm etmekten kurtaramaz, Hele hele, o sol sloganları benimseyen geniş kitleler, daha ileri bilinç düzeylerine hızla ulaşırlar ve «yeni tarihi akımı» gürül gürül aşıp geçerlerse... Çünkü yeni tarihi akım, kof bir yerli sosyal demokrat slogandır, bilimsellikle ilgisi yoktur. Tek bir tarihi akım vardır, ve bugünkü modern toplumda bu tarihi akım, emperyalizmin ve tüm kapitalist sistemin kalkarak yerini *sosyalizmin* alması, sosyalist üretim tarzına geçilmesi doğrultusundaki tarihsel akıştır,

İşçi sınıfı sosyalizminin CHP önündeki tavrı, CHP'nin tabanında hatta gövdesinde varolan, ve CHP'den henüz ümidi kesmemiş bulunan ve CHP'yi kendi ilerici demokrat ve anti-emperyalist özlemleri doğrultusunda geliştirmek isteyen sınıf tabanı, (CHP'yi destekleyen küçük burjuva tabakasını) gözününde tutarak, işçi sınıfı öncülüğündeki demokratik halk cephesi politikası içinde işçi sınıfının bağımsız sosyalist tavrı olacaktır, CHP'deki sınıf mücadelesi elbet şu veya bu şekilde sonuç verecek, ve tabandaki küçük burjuvazi mutlaka büyük kısmıyla işçi sınıfının yanına gelecektir. Bu nedenle, CHP'ye *örgüt olarak* sekter bakmamak ve işçi sınıfı politikasını, cephe politikası dışına düşürerek, proletaryayı ilerici küçük burjuvaziden tecrit eder duruma düşmemek gerekir, Keskin sol lafazanlıklarla, sosyalizm politikası yürütüleceğini sananlar, CHP'yi faşist bir parti ilân edenler, hele hele CHP'nin tabanındaki ilerici küçük burjuvaziyi ve CHP'nin demokrat ve yurtesever unsurlarını, yok sayanlar, sosyalizme ve işçi sınıfına değil, kendi parsa toplayıcı tekkelerine hizmet etmektedirler,

TSİP'den haberler

TSİP Bakırköy ilçesi kuruldu

İstanbul ili Bakırköy ilçesi müteşebbis kurulu atanmıştır, İlçe müteşebbis kuruluna atanan üyeler şunlardır:

Başkan: Abdullah Ercan, Sekreter: Fahri Aral, Sayman Zeki Girgiçli, Üye: Murtaza Aydın, Üye: Şinasi Kutal

TSİP Beşiktaş

TSİP Beşiktaş ilçesi kuruldu

Geçtiğimiz hafte, bir süreden beri çalışmaları yapılan TSİP Beşiktaş ilçesi de kurulmuş ve ilçeye şu üyeler atanmıştır:

Başkan: Mustafa Bilik, Sekreter: Tuğrul Bal, Sayman: Mehmet Çağırıcı, Üye: Nurettin Mol, Üye: Metin Kaya

TSİP Aydın Merkez ilçesi atandı

Aydın ilinin Söke, Nazilli, Kuyucak ilçelerinden sonra Merkez ilçesi müteşebbis kurulu da atanmıştır.

Merkez ilçe müteşebbis kurulunda şu üyeler yer almaktadır:

Başkan: Ali Karacan, Sekreter: Ali Haydar Cebeci, Sayman: İsmail Ferruh Toksöz, Üye: Demir Türkoğlu, Üye: Ali Osman Salcan

Yunanistan'da silahlar gölgesinde seçim

Yunanistan'daki seçimleri burjuva partisi olan Karamanlis'in Yeni Demokrasi Partisi oyların yüzde ellisinden fazlasını alarak *kazandı*, Diğer bir burjuva partisi (liberal burjuva partisi) olan Mavros'un Merkez Birliği, ikinci büyük parti niteliğini korudu, Papaanderu'nun başkanlığındaki Pan Elenik Sosyalist Hareketi küçük burjuvalardan % 13 oranında oy aldı. Seçimlere ortak giren komünistler ise % 8.4 oranında oy sağladılar. Faşistlerin aldığı oy ise % 1 idi,

Böylece yedi buçuk yıllık bir faşizmden sonra yapılan seçimlerde burjuva partileri çoğunluk sağladılar, Fakat bu seçimlerin demokratik olduğunu iddia etmek imkânsızdır, Çünkü:

Birincisi, yedi buçuk yıl boyunca sosyalist ve her türlü sol düşünce ezilmiş, bastırılmış ve susturulmuştur. Böylesine uzun ve yoğun bir faşist dönemden sonra yapılan seçimlerde, sosyalistlerin uzun yıllar legal mücadele ve ajitasyon-propaganda yapamamış olmaları, boyuna ağır baskı altında binler haline zindanlarda çürütülmeleri, devrimci faaliyetlerin üzerinde ağır baskı bulunması seçimlerin anti-demokratikliğinin en büyük kanıtlarından biridir. Çünkü seçimleri bir kesit, bir an olarak alamayız, yedi buçuk yıllık bir faşist sürecin sonucunda seçimlere gidilmiştir, Bizdeki 14 Ekim seçimleri nasıl ki 2 buçuk yıllık faşizmden sonra gerçekleştiyse, bu seçimler daha da uzun bir faşizmden sonra yapılmıştır ve bu sürecin bir parçası olarak alınmalıdır.

İkincisi; faşizmden bezmiş olan kitleler bu seçimlerde de tehdit ve baskı altında tutulmuş, «Ya Karamanlis ve Ya Tanklar» sloganı en yaygın burjuva sloganı olarak bir kısım kitleleri yanıltmıştır,

Üçüncüsü, sandık başında silâhlı ordu görevlileri bekletilmiş, bu tutum savunma kisvesi altında, seçmenlere maddi ve manevi bir baskı olmuştur.

Dördüncüsü; her türlü burjuva demagojisi silâhların arkasına gizlenerek kitlelere yayılmıştır,

Beşincisi Yunanistan'daki Ortak Pazar yanlısı burjuvazi ve onların sözde demokrat taraftarları ile bizzat AET emperyalizmi, uzun yıllar boyunca, faşist cuntaya alternatif olarak, Karamanlis'i dünya ve Yunan kamuoyunda lanse etmişlerdir ve faşizmden bezmiş geniş yığınlara onu bir kurtarıcı olarak tanıtıp, şartlandırmışlardır,

Deneticisi, eski bir kurt burjuva politikacısı olan Karamanlis başbakanlığa getirilişini ve tüm bu faktörleri tekelci burjuvazi lehine ustaca kullanmasını bilmiş olağanüstü koşullarda kaptığı başbakanlık koltuğunu bir koz olarak akıllıca oynayabilmiştir,

Karamanlis'i bir burjuva demokrat sanmak yanlıştır, Karamanlis koyu bir anti-komünisttir. Yunanistan'da devrimci hareketin kabardığı yıllarda resmi ve gayri resmi gericileri, komünistler, sosyalistler ve ilericiler üzerine saldırtan, kanlı imha planları düzenleyen başbakan gene Karamanlis'dir, Devrimci milletvekili *Lambrakis* «z» öldürüldüğü zaman gene Karamanlis başbakandı,

Ayrıca, Kıbrıs meselesi nedeniyle, burjuva partileri şovenizmi körükleyerek oy olma yarışına girmiştir,

İşte bu anti-demokratik şartlar altında, böylesi psikolojik faktörlerin ve burjuva demagojilerinin yansıdığı bir ortamda yapılan seçimleri demokratik diye kabul etmek ve seçim sonuçlarının halkın gerçek tercihlerini yansıttığını sanmak yanlıştır, Böyle bir sanı, burjuva propogandalarına aldanmak demektir, Bunun en somut kanıtı da şudur: 1967 Nisan'ında yapılacak seçimlerde komünistlerin ve sosyalistlerin oyların % 70'e yakın bir kısmını alarak iktidara gelecekleri kamu oyu yoklamalarında tesbit edilmişti ve bu yüzden faşist cunta tezgahlanmıştı. Bu kamuoyu yoklamalarının sıhhatli olduğu 1974 seçimlerinde görüldü. 1967'de sol cepheye % 70 civarında oy tanıyanlar, bu seçimlerde Karamanlis'e % 54 oy oranı tanıdılar ve tahminleri hemen hemen tam isabetle doğru çıktı,

Bundan sonra emekçi halk hareketinin güçlenmesi, Yunanistanın işçi sınıfı politik hareketinin güçlenmesine bağlıdır, Hiç şüphesiz dünyayı saran ekonomik kriz Yunanistan'ı da etkileyecek, sınıf mücadelesi oradada kızışacak, ve işçi sınıfı öncülüğünde birleşmiş Yunanistan halkı sömürüye ve zulme karşı, emperyalizme ve iç ortaklarına karşı, *demokrasi, bağımsızlık* ve *sosyalizm* yolunda iktara doğru güçlenerek yürüyeceklerdir. Yunanistan'da faşizmin devrilmesi, gerilemesi Yunan işçi sınıfı ve Yunanistan halkı başta olmak üzere tüm dünya halklarının ve dünyanın sosyalist güçlerinin bir sonucudur, Yunanistan'a demokrasi götürülmemiş, *Yunanistan* işçi sınıfı ve Yunan halkı faşist cuntayı kendi güçleri ve örgütlülükleri nedeniyle köşeye sıkıştırıp, uzaklaştırmışlardır, Şimdi faşizmin köklü kalıntılarının temizlenmesi ve sınıf mücadelesini başarıya doğru yükselmesi eyleminde, *Yunanistan işçi sınıfına*, halkına ve tüm demokratik yurtsever güçlere büyük görevler düşmektedir,

Demokrasi için ileri

Demokrasiyi sınırlayan, kısıtlayan tüm halk ve özgürlük düşmanı güçlere karşı mücadele, ilericilerin, devrimcilerin, yurtseverlerin ve işçi sınıfı sosyalistlerinin başta gelen ortak mücadelesidir. Sosyalistler demokrasi için, halk ve özgürlüklerin genişletilmesi için mücadeleyi başlıca görevleri arasında sayarlar.

Sosyalistler, demokrasinin bir sınıf meselesi olduğunu bilirler. Burjuva sınıfının egemen olduğu toplumlardaki burjuva demokrasisi, her zaman kısıtlı, sınırlı bir demokrasidir. Her zaman burjuva sınıfının, yani bir azınlığın kitleler üzerindeki baskı ve sömürüsünü birlikte getirir. Burjuva demokrasisinin sınırları, ancak, başta işçi sınıfı olmak üzere baskı, tahakküm ve sömürüye karşı tüm güçlerin örgütlü mücadelesiyle genişletilir.

Her burjuva demokrasisi özünde sermaye sahibi sınıfların ve ortaklarının bir çeşit diktasıdır. **«Her zaman dar, kemirilmiş, ikiyüzlü bir demokrasi, varlıklı sınıflar için bir cennet, sömürülenler ve yoksullar için bir tuzak»** tır. Burjuva demokrasisi, her an, burjuvazi içinden de bir avuç tekelcinin açık ve kanlı diktatoryasına, burjuva demokrasisinin yasa ve sınırlarını bile tanımayan kanlı tahakkümü olan **faşizme** dönüşme tohumlarını içinde barındırır. Ancak emekçi kitlelerin demokratik mücadelesi bu eğilimi engeller ve burjuva demokrasisinin sınırlarını zorlar.

Gerçek demokrasi, ancak halkın demokratik iktidarı altında gerçekleşir.

İşçi sınıfı sosyalistleri bu gerçeği bilirler. Ama hiçbir zaman demokratik mücadeleyi, demokratik «devrim» sonrasına ertelemezler. Gerçek demokrasinin ancak sosyalizmle birlikte varolacağı, yerleşeceği doğrusu, bize demokratik görevlerimizi unutturmaz. «İşçi sınıfı, kendi mücadelesi sırasında, burjuvaziye karşı bütün demokratik talep ve kurumları kullanır.»

Burjuvazi, sürekli olarak demokrasiyi kısıtlamaya çalışır. Sadece biçimde kalan, birkaç yılda bir seçim sandığına oy atmaktan ibaret bir demokrasi ister. Demokrasiyi, sınıf özünden soyutlayıp, boş ve güzel bir edebiyat, bir yutturmaca, bir safsata haline getirmeye çabalar. Demokratik güçler, işçi sınıfının öncülüğünde, bu yutturmacaların karşısında yer alırlar. Örgütlü ve ortak eylemleriyle gerici, halk ve demokrasi düşmanı güçlerin oyunlarını bozmak için mücadele verir, burjuvazinin kalelerine yüklenir, onların faşizm özlemlerini ve burjuva demokrasisinin kurallarını bile çiğneme eğilimlerini geriletirler.

GÖREVİMİZ, BU KISITLI BURJUVA DEMOKRASİSİNİN SINIRLARINI, TÜM DEMOKRATİK GÜÇLERİN ORTAK DEMOKRATİK MÜCADELESİ İLE SONUNA KADAR ZORLAMAK, FAŞİZM EĞİLİMLERİNİ VE ÖZLEMLERİNİ, FAŞİZMİN TIRMANMASINI GERİLETMEK, BURJUVA DEMOKRASİSİNİN SINIRLARINI, ETKİLİ BİR MÜCADELE İLE GENİŞLETMEKTİR. ÇAĞIMIZDA, DEMOKRATİK MÜCADELENİN ÖNCÜSÜ İŞÇİ SINIFIDIR.

Demokratik güçler, işçi sınıfının öncülüğünde örgütlü ve ortak eylemleriyle burjuvaziye karşı mücadele verir.

Gerici Burjuvazi Keyfi Antidemokratik Uygulamaları ve Baskıyı Sürdürüyor

Burjuva demokrasisi faşizmin tohumlarını içinde barındırır

Türkiye'de demokrasiyi kemiren, sınırlayan, burjuva demokrasinin sınırlarının bile çok gerisinde bırakan, sadece yasalar değildir. Gerici burjuvazinin keyfi anti demokratik uygulamaları, baskı ve tahakkümünü sürdürmek için kendi koydukları yasalara bile aldırmadan sürdürdüğü demokrasi dümanlığı, her gün yeni yeni olaylarla, yeni yeni uygulamalarla belgeleniyor.

İşte Düşünce Özgürlüğüne İndirilmiş Darbeler İşte Tahakküm

Düşünceye 44 yıl

Kıvılcım Gazetesi sahibi ve yazı işleri müdürü Demir Küçükaydın ve Dündar Erener, 19 Eylül 1974'de, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından gizli örgüt kurdukları iddiası ile 8, gazetelerinde çeşitli yazıları yayınladıkları için de 36'şar yıl ağır hapis cezasına çarptırıldılar. Hakim «Evet, çok büyük ceza, Ne yapalım, Kanun... Vicdanımız sızlaya sızlaya verdik» dedi...

Hangi kanun, hangi kitap düşünceye 44 yıl diye yazıyor?

Bu sömürücülerin kanunudur, bu halk ve demokrasi düşmanlarının kanunudur.

Bir bildiri ve 8 yıl

Yurtsever Gençlik Derneği yöneticilerinden 7 kişi, yayınladıkları bir bildiri yüzünden 16 Eylül 1974'de Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından 8'er yıl ağır hapse mahkûm edildiler...

Kitaptan, yazıdan kimler korkar?

Son üç ayda, 16'dan fazla kitap ve dergi toplatıldı. Yazarları, sahipleri, yayıncıları sorguya çekildi, göz altına alındı veya tutuklandı...

Halen, Devlet Güvenlik Mahkemelerinde, Ve diğer mahkemelerde, Türkiye'nin çeşitli yerlerinde, yazarların davaları sürüyor... Gazeteciler, yazarlar, yayıncılar üzerindeki baskı, son aylarda bir kere daha yoğunlaştı.

İşte Cezaevleri İşte Siyasal Hakların Durumu

Af kanunu ile, 12 yıla kadar mahkum olanlar serbest bırakılırken, siyasal haklar da geri verildi, Bu sınır nasıl koyuldu? Niçin koyuldu? Bugün 12 Mart sonrası faşizminin zindanlara attığı ve «olağanüstü» mahkemelerin mahkûm ettiği devrimciler arasında bir çoğu, mahkûmiyet sınırları 12 yılı aştığı için siyasal haklarından mahrum... Demokratik bir ortamda, yeniden siyasi mücadeleye atılmamaları için hiçbir sebep olmayan bu kişiler, siyasal haklarından özellikle yoksun bırakılmışlardır.

Siyasal haklarla tamamlanmayan bir özgürlük, özgürlük değildir.

Cezaevlerinde Hâlâ Devrimciler - İlericiler 12 Mart Tutukluları var

Unutmayalım: Af'tan yararlananlara rağmen, cezaevleri halâ dolu. Cezaevlerinde halâ yüze yakın 12 Mart tutuklusu var. Ve cezaevlerindeki arkadaşlarımız konusu, tabu bir konu, yasak bir konu haline getirildi.

«Af çıktı demokrasi geldi» diye ortada gezenler, bu arkadaşlarımızın içinde olmalarından niçin hiç söz etmiyorlar?

Cezaevleri müebbet hapse mahkûm edilmiş gencecik insanlarla doludur.

Aralarında mutlaka doktor müdahalesine ihtiyaç gösterenler, cezaevinde geçirdiği her gün hayatı yönünden bir kayıp olanlar vardır. Bir kere daha cezaevlerinde bakımsızlık ve ilgisizlik kol gezmekte, bir kere daha «içerdekiler» unutturulmaya çalışılmaktadır.

CEZAEVLERİ DOLUDUR UNUTMAYALIM...

İşte Doğuda Yaşayan Halk Üzreindeki Baskı ve Tahakküm

Doğu baskı ve tahakkümü hayatının parçası sayar. Köyler basılır; köy halkına işkence yapılır. Doğu'da sıkıyönetim hiç kalkmadan sürer gider, Silvan'da, gece sokağa çıkma yasağı ve her çeşit baskı Eylül ayında gazetelere yansıdı, Sarıkamış'ın Boyacılar

(Devamı 5. sayfada)

Faşizmi ancak emekçi sınıflar geriletebilir

Örgütlenme özgürlüğünü kısıtlayan rejimler açık veya örtük faşizmlerdir. Burjuva demokrasilerinde, işçi sınıfı ve emekçi sınıflar, yüzlerce yıllık mücadeleleri sonucunda örgütlenme haklarını, şu veya bu ölçüde, burjuvaziden [illegible] kopara almışlardır. Batı burjuva demokrasilerinde kitlelerin mesleki, ekonomik, siyasal örgütlenmelerini kısıtlayan engeller ve yasalar büyük ölçüde kaldırılmıştır.

Örgütlenme özgürlüğünün, bir yandan anti demokratik yasalar, diğer yandan keyfi tutumlarla engellendiği bir toplumda, bırakalım gerçek demokrasiyi, burjuva demokrasisinden bile söz edilemez.

Kitleler, sınıflar serbestçe örgütlenemiyorlarsa, kendi sendikalarını, kendi derneklerini, meslek birliklerini, kendi siyasal örgütlerini serbestçe kuramıyor ve bu örgütler içinde serbestçe eylemde bulunamıyorlarsa, demokrasinin sözü bile edilmez.

İşte Örgütlenme Özgürlüğünü Kısıtlayan Yasalar : Önce 141. Madde

Faşist Mussolini İtalya'sının ceza kanunundan aktarılan anti demokratik 141. madde, Türkiye'de örgütlenme özgürlüğünün önündeki en önemli engeldir. Sermaye, kendi tahakkümünü kıracak hertürlü örgütlenmeyi, kitlelerin sınıf esasına göre örgütlenmesini bu maddeye dayanarak engeller.

Öte yandan, bu anti demokratik madde bahane edilerek, ilericiler, devrimciler, sosyalistler üzerinde sürekli baskı uygulanır. 12 Mart sonrası dönemde, 141. madde uygulamasının en anti-demokratik, en faşist biçimlerine tanık olduk. Bugün de, 141. madde gerek özü, gerekse egemen sınıfların yorumu ve keyfi tutumlarıyla, burjuva demokrasilerinde bile yer alamayacak anti-demokratik bir madde olarak, Türkiye emekçi halkının tepesinde duruyor.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri Egemen Sınıfların Baskı Aracıdır

Ceza kanunundaki anti-demokratik maddeler yetmiyormuş gibi, 12 Mart sonrası ortamda, kazanılmış demokratik hakların geri alınmasının en belirgin örneklerinden biri olarak, Anayasa'ya aykırı kuruluşlar olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri kuruldu. Böylece Sıkıyönetim olmadığı zaman bile sıkıyönetim şartları hazırlandı. Bugün, Devlet Güvenlik Mahkemelerinde yüzlerce dosya var. Devlet Güvenlik Mahkemeleri arasından, kuruluşlarının Anayasaya aykırı olduğu gerekçesiyle, kendi kendilerinin lağvedilmesini isteyenler çıktı. Ama Devlet Güvenlik Mahkemeleri varlıklarını sürdürüyor ve son dönemlerde 141. 142. 146. maddelerden tutuklamalara ve ceza kesmeye devam ediyor.

12 Mart sonrası dönemin faşist alışkanlıklarıyla, 146. maddenin uygulama sınırları genişletilmiş, devlet güvenlik mahkemeleri de 146. maddeyi, bu maddenin kapsamına asla girmeyen olaylara uygulama ve idam isteme alışkanlığını geliştirmişlerdir.

Grevci işçiler, boykotçu öğrenciler, yazarlar, yayıncılar ilericiler, devrimciler, sosyalistler her an, Devlet Güvenlik Mahkemesi tehdidiyle karşıkarşıyalar.

Siyasal Partiler ve Seçim Kanunu Anti Demokratiktir

Siyasal Partiler ve Seçim kanunu, siyasal partilerin serbestçe örgütlenip seçimlere katılmalarına engeldir. Seçimlerden altı ay önce en az 15 ilde tüm ilçeleriyle örgütlenmiş olmak gibi şartlar, bugün, «çoğunluk sağlanamıyor, iki büyük parti kalmalı vb, gibi anti-demokratik gerekçelerle daha da sınırlandırılmak istenmektedir. Seçim sistemi de, demokratik olmaktan uzaktır. Üstelik çeşitli anti demokratik ceza kanunu maddeleri, seçim propagandalarını ve örgütlenmeyi de sınırlandırmaktadır.

Dernekler Kanunu Halkın Örgütlenmesini Engelliyor

12 Mart sonrasında, gerici tahakküm güçlerinin demokrasi düşmanı girişimlerinden biri de, Dernekler Kanununun değiştirilmesi ve dernekleşme, derneklerde örgütlenme haklarının sınırlandırılmasıydı, Bugün dernekler, öğrenci derneklerinden meslekî derneklere kadar, çeşitli kısıtlamalara tabidir ve bu kısıtlamalar kitlelerin örgütlenme özgürlüğünü ortadan kaldırmak, örgütlerin birbirleriyle bağıntısını engellemek yolundadır. Böylece sömürücü egemen sınıflar, emekçi kitlelerin örgütlenip, biraraya gelip güçlenmesine set çekmek istemektedir.

ANTİ DEMOKRATİK DERNEKLER KANUNUNA KARŞI MÜCADELE DEMOKRATİK MÜCADELEMİZİN BAŞLICA GÖREVLERİNDEN BİRİDİR.

Sendikalaşma ve Sendika Seçme Özgürlüğü Yoktur

Ekonomik alanda örgütlenme özgürlüğü kısıtlıdır. İşçilerin kendi sendikalarını kendi iradeleriyle seçmeleri, patron sendikalarına son demek olan REFERANDUM hakkı henüz alınmamıştır. Memurların, öğretmenlerin, teknik elemanların sendikalaşma hakkı 12 Mart sonrasında ellerinden alınmıştır. Hiçbir Batı burjuva demokrasisinde görülmeyen, ancak faşist rejimlerde rastlanan bir durumdur bu. İşçiler REFERANDUM HAKKI için mücadele etmektedirler. Teknik elemanlar, öğretmenler, memurlar, en demokratik hakları olan sendika kurma hakkı için mücadele etmelidirler. MÜCADELEMİZ, SENDİKALAŞMA HAKKININ VE SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜNÜN KISITLANMASINA KARŞI OLMALIDIR.

Sıkıyönetim Olağan Yönetim Biçimi Oldu

50 yıllık Cumhuriyetin 27 yılının sıkıyönetim altında geçtiği bilinir. Son yılarda da, sıkıyönetim «olağan yönetim» oldu.

Kıbrıs olayları bahane edilerek ilan edilen sıkı yönetim dört büyük şehrimizde temmuzdan bu yana sürüyor.

Ankara Sıkıyönetim komutanlığı 5 Kasımda işçi ve öğrenci hareketlerinin tümünü, her türlü toplantıyı, bildiriyi, grevi izne bağladı. Bu izinsizlik demekti... MKE'de pasif direniş içinde olan 250 işçi sıkıyönetim komutanlığınca göz altına alındı, bunlardan 137'si bırakılmadı. Grev yasaklandı.

İzmir'de, Sıkıyönetim, önce 6 sendikanın yapacığı grevi yasakladı, sonra Genel-İş grevini başlamışken durdurdu ve kırdı.

Adana Sıkıyönetim Komutanlığı da grev yasaklama işini yoğunlaştırdı...

İşte Düşünce Özgürlüğünü Kısıtlayan Faşist Yasalar

Düşünceye gem vurulur mu? Düşünmek, düşündüğünü yaymak, düşüncelerine taraftar kazanmak hakları engellenebilir mi?

Türkiye, devrimci düşüncenin 44 yıl hapse mahkûm edildiği ülkedir. Türkiye düşünceden, yazıdan, sözden korkulan ülkedir. Türkiye, hiçbir demokraside var olmayan «düşünce suçu»nun varolduğu, resmen tanındığı ülkedir. Türkiye'de düşünmek yasaktır. Türkiye'de sömürülen, ezilen en geniş kitlelerden yana düşünmek, yazmak, çizmek yasaktır. Faşist İtalya'nın Ceza kanunundan alınma 142. madde, düşünceyi sınırlar ve yasaklar, Türk Ceza Kanununun 311, 312 ve benzeri maddeleri, «suçu övgü» veya «halkı kin ve adavete teşvik» adı altında her türlü düşünceyi, her türlü düşüncenin dile getirilişini 142. maddeye ek olarak engeller.

Egemen sınıflardır düşünceden, düşüncenin yayılmasından korkanlar. Karanlığı sevenler yalnız onlardır. Kitleler aydınlanmasın diye, emperyalizmin ve faşizmin baskı ve zulmünün bilincine varmasın diye, onlar düşünceyi zincire vurmuşlardır.

Gecekondular cop ve panzer tankları kullanılarak yıktırılmaktadır.

Sermaye Yanlısı Gerici Hükümetlere Karşı...

Demokrasi mücadelesi güçlenerek sürecektir

> ● **«Genel olarak tüm siyasal özgürlükler, mevcut kapitalist üretim ilişkileri üzerine kuruldukça, burjuva özgürlükleridir... Ama bu noktadan hareketle, sadece popülist eylemciler, anarşistler ve ekonomistler, özgürlükler için mücadelenin inkârına veya önemsenmemesine varabilirlerdi... İşçi sınıfı, adeta içgüdüsel olarak, siyasal özgürlüğe ihtiyacı olduğunu, hem de herkesten fazla ihtiyacı olduğunu hissetti.»**
>
> **LENİN**

Halkımızın demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi yarım yüzyılı aşan bir geçmişe sahip.

Yakın tarihimizde Türkiye'deki gerici burjuva demokrasisinin sınırlarının bile daraldığı, faşizm özlemlerinin uygulama alanı bulduğu bir faşist dönem yaşadık, Demokratik mücadelenin önemini, demokratik cephenin gereğini bir kere daha kavradık.

12 Mart darbesinin ardında tekelci güçler, yani emperyalizm ve yerli ortakları vardı. Kazanılmış demokratik hak ve özgürlükler geri alındı. İki buçuk yıla varan bir dönem boyunca tüm demokratik hak ve özgürlükler kaldırıldı. İşçilerin ve emekçilerin ekonomik mücadelesi yasaklandı, Toplu sözleşmeler, silâhların gölgesinde yapıldı, Grevler engellendi. Fiyatlar ücretleri katkat aştı. Emekçi halkımızın sabrı tükendi, uyanışı, bilinçlenmesi hızlandı...

Tüm ilericiler, yurtseverler, devrimciler, sosyalistler, demokrasiden yana güçler tutuklandı, zindanlara atıldı, her çeşit işkenceye uğratıldı. Öldürüldü, asıldı.

Düşünce özgürlüğü her alanda baltalandı.

Her türlü ilerici, devrimci örgüt kapatıldı. Anayasanın 60 maddesi değiştirildi. Düşünce ve örgütlenme özgürlüğü biraz daha kısıtlandı. Zulüm, işkence, cinayet, baskı, tahakküm yurdun dört bir yanında kol gezdi.

Ve bu dönemden sadece parababaları yararlandı. Sadece tekelciler güçlendiler, sermayelerini büyüttüler.

Ama kitlelerin, emekçi halkın, işçi sınıfının bilinci keskinleşti, uyanışı hızlandı.

Kitlelerin tepkileri, birikimi, demokratik talepleri, egemen sınıfların kendi iç çekişmeleriyle, çözümleyemedikleri sorunlar, çıkmazlar, dış şartlarla da birleşince 14 Ekim seçimlerine gidildi. 14 Ekim 1973'de halkın büyük bir çoğunluğu parababalarına, emperyalizm ve yerli ortaklarının siyasal örgütlerine ve temsilcilerine karşı, kendisine barış, demokrasi, özgürlük vaad edenler için oy kullandı. Halkın oyları aslında CHP'ye değil, demokrasiye yönelmişti. Halk, «bu zulüm, bu tahakküm, bu baskı, bu sömürü bitsin artık» diyordu.

14 Ekim seçimlerinden sonra, nisbi de olsa, 12 Mart sonrası faşizmine göre daha ileri sayılabilecek bir demokrasi ortamı geldi. Halkımızın demokratik özlemlerinin ve ilerici, devrimci güçlerin dayanışmasının sonucuydu bu.

Ama kitleler henüz gerçek anlamda örgütlü olmaktan uzaktı. İşçi sınıfının siyasal örgütü yoktu. Bu örgütün kurulabilmesi bile ancak seçimlerden tam sekiz ay sonra mümkün olabildi,

Hükümetin, özellikle CHP kanadının, 14 Ekim sıralarındaki demokratik yönelişinin, gün geçtikçe, sermayeye tavizler verme doğrultusuna saptığı; işçi ile patron arasında denge ve barış kurma politikasının, işçi sınıfının aleyhine işlediği, sermayenin ağırlığını artırdığı görülüyordu.

Kıbrıs olayları, halkın kendi sırasında yaratılan ve aslında tekelcilerin çıkarlarına hizmet eden, sınıf çıkarlarını ve sınıf çelişkilerini unutturma siyaseti, CHP içindeki tekelci sermaye kanadının; ekonomik bunalım ve siyasal çıkmazlar karşısında ağır basması, CHP'yi sermayeye daha fazla yasladı. «Batı'da ne kadar demokrasi varsa Türkiye'ye de o kadarını getirme» niyetiyle yola çıkan CHP'nin demokrasi düşmanlarına tavizler verdiği görüldü.

Egemen sınıfların bunalımı gitgide arttı. Demokrasinin sınırları yeniden kısıtlanmaya başladı.

Egemen sınıfların hükümet edememe durumlarından başka birşey olmayan hükümet bunalımı uzadı, Sonunda adı «tarafsız» olan, özünde ise apaçık parababalarından yana taraflı» bir hükümet kuruldu.

Bugün, gerici-sermaye yanlısı, Irmak hükümeti, demokrasinin gelişmesi doğrultusunda en ufak bir umut getirmiyor. Belki, emekçi halkın demokratik talep ve mücadelesinin gücü ve başka etkenler, bugün yeni bir 12 Mart'a imkân vermeyecektir. Ama önümüzdeki günlerde demokrasi düşmanlığının, anti demokratik baskıların ve uygulamaların giderek artacağı apaçıktır. Faşizm bir kere daha kabaracak ve, demokratik mücadele yine gündemdeki en önemli maddelerden biri olmayan devam edecektir.

Böyle bir gelişmenin bütün belirtileri, aylardan beri ortadadır,

1960 SONRASI SOL HAREKETİN ELEŞTİRİSİ

Türkiye İşçi Partisi: (VII)

TİP'in örgüt yapısı

Sendikalizm, popülizm, parlamentarizm hastalıklarının TİP'in örgüt anlayışına ve örgütlenme ilkelerine nasıl yansıdığını gördük. TİP, Türkiye'de, sosyalist hareketin tüm emekçi sınıfların ortak hareketi olduğu varsayımından cepheyi kendi çatısı altında gerçekleştirdiğine inanan bir KİTLE PARTİSİ idi. Bu kitle partisi anlayışı, popülizm ve parlamentarizme uygun bir kılıf oluyor ve bu hastalıkları parti bünyesinde güçlendiriyordu. Kurulduğu dönem hatırlanacak olursa kitle partisi, bir süre için bir zorunluluk sayılabilse de, partiyi sağlam temellere oturtabilmek ve o kitle partisinden bir soyalist örgütlenmeye doğru gitmek yolunda hiçbir köklü adım atılmadı. Bu yolda adımlar atılması gereğine her değinildiğinde, bu türden öneriler yönetici kadronun tümü tarafından parti disiplinine aykırı bir «muhalefet» sayıldı.

TİP'in sosyalist parti modelinden ayrılan örgütlenme ilkelerinin ve örgüt yapısının yönetici kadro seviyesinde tartışılmaya başlaması 1968 sonudur. Aybar'a karşı çıkan Aren-Boran muhalefetinin «derinlemesine örgütlenme»yi savunmaları Türkiye sosyalist hareketinin 1969 başlarında vardığı aşamanın ve parlamentarizmin iflasının sonucu idi. Artık yaygın, gevşek, seçim örgütlenmesinin iflas ettiği, hatta parlamentarizm emellerine bile hizmet edemez olduğu görülmüştü. Partiye eleştiriler yoğunlaşmış, parti en genç, dinamik ve fedakâr unsurlarından boşalmaya başlamış, buna karşılık kitlelerle bağ kurmakta, tüm popülizme rağmen, fazla bir yol alınamamıştı.

Popülizmin ve parlamentarizmin örgütlenmesine parti içinden yöneltilen eleştiriler 1969'da Aren-Boran'ın ve bir kısım Siyasal Bilgiler Öğretim Üyelerinin başını çektiği Emek muhalefeti sırasında yoğunlaştı. Ancak, 1969'larda TİP artık, sosyalist hareketi temsil etmekten, sosyalistlerin önemli bir kısmını kucaklayan bir siyasal örgüt olmaktan çıkmış, Aybarcılığın da yıkılmasıyla birlikte, dar bir grubun, Emek hareketinin siyasal örgütü haline gelmişti. Emek kanadının Aybar yönetimini devirerek Partinin yönetimini ele geçirmesinden sonra partide tasfiyecilik bütün şiddetiyle devam etti ve parti daha da daraldı.

Parti gitgide daralıyor, muhalefet güçleniyor, muhalefet güçlendikçe, ideolojik mücadele adı altında tasfiyecilik hızlanıyordu. *Dar parti* böylece kendiliğinden ortaya çıktı. Ancak bir nitel anlamda sosyalistçe bir daralma, kadrolaşma değil, partinin içinin boşalması, terkedilmesi, güçsüzleşmesi anlamında bir daralmaydı. 1970 yılı 29 Ekimindeki Dördüncü Kongre, bu boşalmayı ve daralmayı karara geçirerek resmileştirdi.

Böylece kuruluşundan aşağı yukarı 10 yıl sonra TİP, Dördüncü Kongre kararlarıyla, kitle partisi olmaktan kadro partisi olmaya doğru bir adım attı. Ancak bu adım sadece kâğıt üzerindeydi ve var olan durumun, yani partinin küçülmüş ve güçsüzleşmiş olmasının resmen kabulünden başka birşey değildi.

TİP'in örgüt ve üye yapısıyla, organ çalışmasını, parti içi eğitimi, her üyenin organlı olmasını öngören kadrolaşmaya yönelik kararlar çatışıyor, uygulanma imkânı bir türlü bulunamıyordu. O sıralarda halen ayakta ve Genel Merkeze bağlı kalan bazı büyük il ve ilçelerde, meselâ Ankara'da oluşturulan çalışma gruplarına kimselerin devam etmediği sık görülen olaylardandı. Partinin işçi tabanına dayanmaması, üye yapısı, gevşek örgütlenmesi kağıt üzerindeki kararların hayata geçirilmesini büyük ölçüde engelliyordu. Parlamentarizm ve popülizm temelleri üzerine kurulan, örgüt yapısı, hele en iyi kadroların 1970'de TİP dışında kaldığı düşünülecek olursa, sosyalist parti modeli doğrultusunda onarılacak gibi değildi. Zaten Dördüncü Büyük Kongreden hemen sonra, 12 Mart darbesi geldi ve örgüt büsbütün dağıldı.

TİP'in Örgüt Yapısı

TİP'in örgüt yapısını, iç işleyişini gözden geçirirken, tüzükte ifadesini bulan bazı temel eksik ve hatalara mutlaka değinmemiz gerekiyor. Özelikle TİP tüzüğünün pek çok tartışmaya konu olmuş 53. maddesinin getirdiği anlayış ve örgüt yapısına, *organ dışı üyelik* noktalarına değineceğiz. Daha sonra *demokratik merkeziyetçilik ilkesinin* işleyişi, bu işleyişin hatalarından kaynaklanan *«şef partisi»* çıkmazı, *ideolojik eğitim* ve *kadro yetiştirme korkusu* ve *üye yapısı* üzerinde duracağız.

İşçi - Aydın Ayrımı ve İki Karşıt Uç

TİP tüzüğünün hazırlandığı ve kabul edildiği sıralarda (kabul tarihi, Şubat 1964, Birinci İzmir Kongresi) tüzüğü hazırlayanların kafasını kurcalayan en önemli sorunlardan biri, bir işçi partisinde, işçi-aydın ilişkilerinin nasıl düzenlenebileceği, nasıl dengelenebileceğiydi.

TİP, 1961'de kurulurken, sendikacıların sendikalist-uvriyerist siyaset anlayışı üzerine temellendirilmişti. Daha önce de belirttiğimiz gibi, 1962 yılında Aybar ve başka aydınlar partiye çağırıldı ve partiye bir küçük burjuva aydın akını olduğu kısa sürede görüldü. Sosyalist partide işçi aydın ayrımı olamayacağı, işçileşmiş aydınlarla, sosyalizmin bilimini kavramış işçilerin, aynı potada sosyalistler olarak eriyecekleri bir gerçekti. Ancak TİP'in kuruluşu ve ilk gelişme yıllarında böyle bir durum söz konusu değildi. Sendikacılar, partiye üşüşen aydınlardan kuşkulanıyorlar, hayal edilen seçim zaferlerinde aydınların liste başlarını tutacakları endişesini daha o zamandan taşıyorlardı. Buna karşılık aydınlar, işçilere üstten bakma ve bilim kendi tekellerinde olduğu için parti yönetiminde kendilerini söz sahibi görme eğilimindeydiler.

İşçi aydın ayrımı, TİP'te her zaman önemli bir sorun olmuş, her zaman çeşitli hastalıklara yol açmıştır.

53. madde, partinin bütün organlarında görevli bulunanların yarısının *«üretim araçlarına sahip bulunmadığı için emek gücünü üretim aracı sahiplerine satarak yaşayan veya işçi sendikalarının yönetim kurullarında görevli bulunan üyelerden»* oluşmasını öngörüyordu. İlk bakışta, organlarda işçi çoğunluğunu sağlamaya yönelik gibi görünen bu madde, aslında organlarda aydın ve sendikacı çoğunluğunu sağlama sonucundan başka birşey vermedi.

Çünkü, işçiden kopuk sendikacılar ve tüzük maddesine göre sendika avukatları, «işçi kesiminden» sayıldıkları için, aydın ağırlığı pekişmiş oldu. Sırf aydıncı veya sırf ameleci sapmalar engelleneceği yerde, araya, hem de tüzük maddeleriyle aşılmaz bir sınır çizildi.

TİP'e, partiden bir işçi sınıfı partisi çıkabilir umudu ve bu yolda uyarıda bulunmak amacıyla yöneltilen en derli toplu ve lâf değil somut öneriler getiren «Uyarmak için Uyanmalı, Uyanmak için Uyarmalı» kitapçığında şöyle deniyordu:

«Siyasal parti bir maniveladır... Manivela bir çubukla bir dayanaktan ibarettir. Siyasal manivelanın DAYANAK noktası bir sosyal sınıf, işçi partisinde İŞÇİ SINIFI'dır. Siyasal manivela çubuğu, tüzüğe göre kurulu parti yapısıdır... Şehirde, parti manivela çubuğunun küçük kolu aydınlara, büyük kolu işçilere benzetilebilir: Küçük kol (aydın sayısı) ne kadar kısa, büyük kol (işçi sayısı) ne kadar uzunsa Partinin yük kaldırma gücü o kadar çok olur. İşçi sınıfının, parti yapısında çoğunlukta bulunması onun için istenir. Küçük kol (aydınlar) ile büyük kol (işçiler) birbirleriyle kaynaşmamışlarsa, manivela çubuğu, dayanak noktasında kırık demektir. İşçiye ayrı, aydına ayrı sandık bu kırıklığı getirir.» (s: 46)

Gerçekten de partinin büyük kolu bir türlü uzayamadı. Küçük burjuva ve küçük burjuva kökenli aydın ağırlığı, alabildiğine arttı. Bu yüzden de partinin yük kaldıramadığı kısa sürede görüldü. Parti, önce işçi sınıfını kendi öz partisinde, sonra da kitleleri onun etrafında örgütleme, yükünü kaldıramadı. O tüzük maddesinin ve 53. maddeye yol açan anlayışın ve hesapların bunda büyük payı oldu.

Aybar'a karşı Aren-Boran muhalefeti ortaya çıktığında, 53. maddeyi her zaman savunmuş olan Behice Boran bu maddenin de ağırlaştırdığı bazı hastalıkların nasıl kendi karşısına dikildiğini fiilen gördü. Aybar, partide aydın düşmanlığını geliştirmek için elinden geleni ardına koymuyor, kendisine karşı beliren muhalefeti, aydınların işçilere ve emekçilere meydan okumaları olarak gösteriyor, tüm Aybarcılar ve Aybar'ı destekleyen yayın organları, «biz halktan öğreneceğiz», «bilim sadece kitaplarda değildir.», «aydınlar binlerce yıldır bu halkı kandırmıştır» gibi sloganlarla popülizmin ve aydın ve bilim düşmanlığının bayraktarlığını yapıyordu.

53. maddenin 1946'dan beri en ateşli ve tavizsiz savunucusu olan Boran, Eylül 1966'da bu durumdan şöyle yakınıyordu: *«Bu görevin başarılmasında, özellikle sosyalist hareketin ilk aşamalarında, kendi sınıflarını reddedip işçi ve emekçi sınıflarla kader birliği etmiş sosyalist aydınlara önemli görevler düşmektedir. «Aynalı pehlivan» hikâyeleri ve benzetmeleriyle sosyalist aydınları alaya almak, işçi ve emekçi arkadaşlara sosyalist aydınlara karşı güvensizlik aşılamak bir sosyalist parti yöneticisinin yapacağı bir iş değildir, ama yapılmaktadır.»* (Emek, sayı 10, Sapmalar açık seçik beliriyor, başlıklı yazı)

Aybar ve benzeri çizgilerin körüklediği aydın düşmanlığı, aydınların işçilerle kaynaşmadığı, işçilerin ağırlıkta ve sorumlu organlarda çoğunlukta olmadıkları bir yapıda bir yanda popülizmin besini olurken, öte yanda, iyi niyetli aydınlar arasında da, dar işçicilik, (uvriyerizm) eğilimlerini güçlendirdi...

Organ Dışı Üye Sorunu

TİP'te, üyelerin organlarda görevli olmaları kararı, ancak Dördüncü Büyük kongrede alınabildi. Hiçbir zaman da uygulanamadı ve organlar yaratılamadı. TİP tüzüğü, partililerin büyük çoğunluğunu organlar dışında tutan, burjuva partilerinden farksız, eylemsiz, organsız, seçimden seçime oy veren üyeler çoğunluğu yaratan bir tüzüktür. Bir sosyalist partide, hatta 1964-1965 şartlarında bile bir parti organında görevli olmayan üye düşünülememesi gerekirken, TİP'te en faal ilçelerde bile, çalışan üye sayısının yüzde 25'i geçtiği söylenemez. Bu oran ortalama olarak yüzde 10'un üstünde değildir.

«Bir işçi partisine ya üye olunur, ya olunmaz. Üye olan her partili, Partinin belirli bir organı içinde görevlidir. Belirli görevi yoksa, ona partili demek, vücuttan kesilmiş bir parça eti, vücudun halâ dokusu saymak kadar yersiz olur.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Uyarmak için Uyanmalı... s; 60)

TİP'te organlar bir avuç aydın ve sendikacının elinde kalırken, organlarda görevli olmayan üye çoğunluğu da, bir sosyalist partinin kadrolarına verilmesi gereken eğitimden yoksun, kadrolaşmaktan uzak, parti çalışmalarından habersizdiler. Bunlardan beklenen, seçimlerde oy vermeleri oluyor, böyle bir yapıda, oy vermede bile aksamalara rastlanıyordu. Bazı yerlerde TİP'e, hele 1969 seçimlerinde üye sayısından az oy çıkması düşündürücüdür.

Sosyalist partilerde, organ çalışması içinde yer almayan, organ dışı üyenin sadece safra olduğu pratikte görüldü, hayatla denendi. 1968'de TİP'in kağıt üzerinde kayıtlı 12 bin üyesinden, 1970'de kaçı kalmıştı? 12 Mart sonrasında ve bugünkü durum da bu kayıtlı üyelerin nasıl darmadağınık olduklarını, nasıl bir genel ilericilik ve popülizm sınırını aşamadıklarını ve çoğunun bugün CHP'de yer aldığını veya Ecevit çizgisinde olduğunu gösteriyor.

Organ çalışması olmadan kadro devşirmenin, temel eğitimin, kitle partisinden sosyalist partiye geçişin imkânlarının olmadığı açıktı. Ama böyle bir geçiş de, parlamentarizmin iflasının somutlanmasına ve sosyalist hareketin TİP'i büyük ölçüde aşmasına kadar zaten düşünülmüyor ve benimsenmiyordu.

Demokratik Merkeziyetçilik İlkesinin İşleyişi

Bir kitle partisi olan TİP, bir sosyalist partinin temel ilkelerinden «demokratik merkeziyetçilik» ilkesini, kitapta yazdığı ve yönetimde kolaylık sağlayabileceği için benimseyince ne oldu?

Aybar döneminde «şef» partisine, Emek döneminde de sekter bir tasfiyeciliğe varıldı.

1966 kongresinde bile, tüzük tadil komisyonu Başkan'ın yetkilerini bir ölçüde kısıtlayacak ve genel yönetim'e daha fazla söz hakkı tanıyacak bir karar tasarısı önerdiğinde, Boran bu tasarının karşısına «merkeziyetçiliğin» en ateşli savunucusu olarak çıktı ve sosyalist partilerde merkeziyetçiliğin esas olduğunu, başkanların önemini, uzun uzun anlatarak tüzük değişikliğini engelledi.

Demokratik merkeziyetçiliğin merkeziyetçi yanının çoğu üyenin partiye uğramadığı, organ çalışmasının ve organ içi eleştirinin olmadığı, kısaca sosyalist örgütlenme modeline uymayan gevşek bir kitle örgütünde nasıl uygulanabileceği ve sonucun ne olacağı düşünülmedi. Oysa kitle partisinde merkeziyetçilik, olsa «şef»e veya şefin eksikliğinde yönetici kadro istibdadına yol açardı. Nitekim TİP'te «şef» vardı. Ve bu şef: Aybar, partiye damgasını vurdu, 8 yıl, dediğim dedik bir şekilde partiyi yönetti.

Yukarıdan aşağı merkeziyetçilik, ancak aşağından yukarı demokrasi ile bu da ancak bir sosyalist parti örgütlenme modeli ile mümkünken, TİP'te, Başkanın, en önemli kararları tek başına aldığı, Merkez Yürütme Kurulu'na bile danışmak ihtiyacını görmediği bir yapı kazandı. Aybar'ın geliştirdiği bilim dışı, sosyalizm dışı teoriler, savunduğu görüşler, sosyalist ülkelere çatma vb. gibi tavırlar da «şef»in mutlak otoritesinin kendisine tanıdığı haktan yararlanmasından başka birşey değildi. Sözleri demeçleri Parti'yi bağlayan Parti Başkanının, «Türk sosyalizmi» ve benzeri sosyalizmin bilimiyle ilişkisi olmayan teorilerine, bunları yaymasına, sosyalizmin bilimine şüphe besleyen konuşmalarına karşı, 8 yılı aşkın bir süre, özellikle de bu türden gelişmelerin son derece açık bir hal aldığı 1967 yılından 1968 sonbaharına Çekoslovakya olaylarına kadar, yönetici kadrodan hiçbir tepki gelmemesi dikkate değer. Bu durum, bir yandan hataları paylaşmanın, sosyalizmin bilimini ve bu bilimin Türkiye somutuna uygulanmasını hafife almanın, bilimden ayrılmanın bir sonucuydu. Ama muhalefetin kolay kolay filizlenememesinin bir nedeni de, sosyalist partilerdeki demokratik merkeziyetçilik ilkesinin yanlış uygulanması ve şef partisi yapılmasıydı.

Olağanüstü Kongrede, Aren Boran muhalefetinin en fazla «yakındığı» konu artık Aybar'ın yanına yaklaşılmaz, Aybar'la birşey konuşulup tartışılmaz olmasıydı. Nitekim «şef» yıkılır yıkılmaz, o gevşek örgütlenme içinde büyük bir anarşi başladı ve partiye hiçbir zaman demokratik merkeziyetçilik ilkesinin hakim olmadığı açıkca anlaşıldı.

Aybar döneminden sonra, Emek kesimi yönetimi aldıktan sonra da demokratik merkeziyetçilik ilkesi, sosyalist

(Devamı 5. sayfada)

Sosyalizmin temel kavramları

SINIF MUCADELESI NEDIR?

İçinde yaşadığımız toplum sınıflı bir toplumdur. Bu toplum sosyal bakımdan eşit olmayanlar bütünüdür. Bu eşitsizliğin maddi temeli ise, sınıfların üretim araçlarıyla aralarındaki ilişkilerin, üretim araçlarına karşı tavırlarının farklı olmasıdır. Egemen sınıflar bu araçların özel mülkiyetine sahip oldukları için, sosyal zenginliğin büyük bir kısmını kendilerine maledebilirler. Emekçi sınıflar ise bu üretim araçlarından koparılmış oldukları için önce bunlara, dolayısıyla da bunlarla kendi ürettikleri ürünlere karşı yabancılaşmışlardır. Bu ürünlerden kendilerine düşen pay ise çok azdır.

Sınıf Mücadelesini Üretim Araçlarının Özel Mülkiyeti Doğurur

Üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olanlar, bu imkânı kullanarak her zaman o toplumdaki politik iktidarı da ellerinde bulundurur, ve bunu emekçi sınıflara karşı bir baskı mekanizması olarak kullanırlar. Emekçiler, böylece hem ekonomik olarak sömürülürler, hem de politik olarak ezilirler.

Sınıfların toplumsal üretimde aldıkları *farklı* objektif yerler, bunların sınıfsal çıkarlarının da *farklı* olması demektir. Bu farklı sınıf çıkarları egemen sınıfla, sömürülen sınıf arasındaki mücadelenin objektif temelidir.

İşçi ücretlerinin artması, işçi sınıfının çıkarınadır. Halbuki aynı olay burjuvazinin sömürüsünü azaltır. İşçilerin devrimci sendikalara sahip olması, onları burjuvazi karşısında güçlendirir. İşçiler her zaman böyle sendikalarda örgütlenmek isterler, burjuvazi ise devrimci sendikalara düşmandır. İşçi sınıfı kendi siyasal partisine, sosyalist bir partiye sahip olmak ister. Kendi çıkarlarının savunucusu, yol gösterici, öncü bir işçi sınıfı partisi, proletaryanın vazgeçilmez bir çıkarıdır. Halbuki böyle bir parti burjuvazinin en korktuğu şeydir.

Görüyoruz ki, en basit bir ekonomik olaydan, siyasal mücadele alanına kadar, ezen ve ezilen sınıfların meselelere bakış açıları ve bunları ele alış biçimleri farklı ve birbirine karşıttır. Çünkü bunların sınıfsal çıkarları farklıdır ve bu farklı çıkarlar zorunlu olarak iki temel sınıf arasındaki sınıf mücadelesini doğurur. Uyuşmayan çıkarların iki zıttın mücadelesini getirmesi kaçınılmazdır. Her sınıf kendi çıkarını bütün topluma kabul ettirme mücadelesini verecektir.

Sosyal sınıfların varlığı nasıl bizim isteğimize bağlı, keyfi bir şey değilse, sınıflar nasıl biz istesek de istemesek de varlarsa, sınıflı toplumlarda sınıf mücadelesi de böylesi kaçınılmaz bir olgudur. Toplumların gelişim kanunları çerçevesi içinde bu mücadele sürüp gidecektir, ta ki sınıflı toplumlar ortadan kalkana kadar.

Sınıf Mücadelesi Üretici Güçlerin Gelişmesinin Bir İfadesidir

Sınıf mücadelesi yalnızca ezen ve ezilen sınıflar arasındaki çıkar uzlaşmazlığının bir ifadesi değildir. Sınıf mücadelesi basit bir menfaat çekişmesi değil, daha çok toplumların gelişme süreci içinde ortaya çıkan ve toplumları ilerleten, insanlık tarihinin devindirici bir gücüdür. İlkel komünal toplumdan sonraki insanlık tarihi, aynı zamanda sınıf mücadelelerinin bir tarihidir. İnsanlık kendi tarihini sınıf mücadelesine dayanarak yapmıştır.

Hiçbir şey durmaz, herşey sürekli bir hareket ve değişim ve bunun sonucunda bir gelişim içindedir. Bu tabiat kanunu insan toplumları için de geçerlidir. İnsanlar kendi maddi yaşama araçlarını, kendi varlıklarını sürdürmek varolmak için gerekli araçları, ve aynı zamanda kendi nesillerini sürekli olarak üretmek ve yeniden üretmek zorundadırlar. Hiçbir şey aynı kalmaz, insan toplumu ve onun ayrılmaz parçası üretim de bu yüzden aynı kalmaz, sürekli bir değişim ve gelişim içindedir. Üretimin gelişmesi ve yeniden üretimin her defasında daha üst bir düzeyde gerçekleşmesi zorunluluğu üretici güçleri yani insanı ve üretim teknik ve araçlarını da geliştirir. İlk insanlar baltadan başka bir üretim aracı bilmezken bugün neredeyse bütün üretimi kendi başına yapabilen, bir iki kişinin yönettiği otomatik fabrikalar yapılabiliyor. İlk insanların teknik bilgisi hemen hemen yok denecek kadar azken, şimdi bir insan yüzlerce makinaya tek başına kumanda edebilecek kadar teknik bilgiye sahip olabiliyor. Üretici güçlerin gelişmesi tarih boyunca devam etmiştir ve edecektir.

Bu gelişme nasıl bir yol izlemiştir ve sınıf mücadelesinin bununla ilişkisi nedir? Dümdüz bir gelişme midir bu? Bu sorunun cevabını vermeden önce tabiattaki bütün gelişmelerin sıçramalı bir karektere sahip olduğunu, uzun süren bir nicelik birikimini niteliksel bir sıçramanın izlediğini hatırlıyalım. Üretici güçlerin gelişimi de böyledir. Üretici güçler, üretim ilişkileriyle uyuştuğu sürece hızlı bir gelişme gösterirler, ama eriştikleri seviye üretim ilişkileriyle çatışmaya başlayınca bu gelişmenin hızı kesilir, gelişme engellenir. Fakat üretici güçlerin gelişmesi hiçbir zaman durdurulamaz ve bu durum zorunlu olarak gerici hale gelen üretim ilişkilerinin nitel bir sıçramayla dağıtılarak, üretici güçlerin gelişmesini hızlandıracak yeni üretim ilişkilerinin getirilmesiyle bir çözüme ulaşır. İşte sınıf mücadelesi de buradan doğar. Üretici güçlerin tayin edici unsuru, insan emeği, yani çalışan sınıflardır, üretici güçlerin gelişmesi demek, emekçi sınıfların gelişmesi demektir. Öteyandan üretim ilişkilerinin en önemli unsuru ise mülkiyet ilişkileridir. Böylece üretici güçlerin gelişmesiyle üretim ilişkilerinin çatışması, kendini emekçi sınıfla mülkiyet sahibi egemen sınıf arasındaki sınıf mücadelesinde belli eder. Bir nitelik sıçramasıyla, sosyal bir devrimle, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki uygunluğun sağlanması da bu yüzden kendiliğinden olmaz ve ancak sınıf mücadelesi sonucu elde edilir.

Üretici güçlerin gelişmesi kendini emekçi sınıfının gelişmesinde gösterirken, üretim ilişkilerinin engelleyici faaliyeti üretim araçlarının mülkiyetine sahip egemen sınıfın emekçi sınıfı baskı altında tutmasında ortaya çıkar. İşte sınıf mücadelesi bu yüzden kaçınılmaz ve zorunludur. Egemen sınıf kendi çıkarını üretici güçlerin eski seviyesinde kalmasında görür ve bu yüzden de gelişimi durdurmak, önlemek ister, işçi sınıfının karşısına dikilir. Her sınıflı toplumda egemen sınıf gericidir, muhafazakârdır, üretici güçlerin gelişmesinden korkar. Kendisi en önemli üretici güç olan emekçi sınıf ise üretici güçlerin gelişmesinden yanadır, bu onun varlık şartıdır. Bu yüzden emekçi sınıf üretici güçlerin karşısına çıkan egemen sınıfa karşı bu gelişmenin yollarını açmak için mücadele verir.

Tarih, Sınıf Mücadelesi İle İlerler

Her sınıflı toplumda toplumun gelişmesini belirleyen işte bu mücadeledir. Sınıf mücadelesi, üretici güçlerin üretim ilişkileri tarafından engellenmesinden doğar ve bu engel ortadan kalkıncaya kadar sürer, bu engeli ortadan kaldırarak toplumu bir üst aşamaya geçirir. Sosyalistler işte bu yüzden sınıflı toplumların lokomotifi sınıf mücadelesidir derler ve insanların tarihlerini sınıf mücadelesi vererek yaptıklarını söylerler. Bu mücadele aynı zamanda sıçramalı bir şekilde üretici güçlerin gelişmesini de doğurur. Zaten tarihe baktığımızda, sınıflı toplumların tarihinin aynı zamanda en önemli üretici güç olan insan emeğinin özgürleşmesi, daha verimli olması tarihi olduğunu görürüz. Köleci toplumda emekçi kölelerin hiçbir özgürlüğü yoktu, mal gibi alınıp satılırlardı. Feodal düzende serfler bir miktar toprağa tasarruf edebiliyor ve bunun ürününü alabiliyorlardı. Köleci topluma göre daha özgürdüler ve daha verimli bir emeğe sahiptiler. Kapitalist toplumda işçi şeklen tamamen özgürdür. İstediği yere gider, istediği yerde çalışır ve emeğinin verimliliği daha da artmıştır. Sosyalist toplumda ise insan her bakımdan özgürdür, artık sömürülmemekte ve bütün yeteneklerini özgürce ve sınırsızca geliştirebilmektedir.

Proletaryanın Sınıf Mücadelesinin Amacı Nedir?

Kapitalist toplumda sınıfları ve sınıflar arasındaki sosyal eşitsizliği doğuran şeyin üretim araçlarının özel mülkiyeti olduğunu gördük. Zaten mülkiyet ilişkileri üretim ilişkilerinin hukuki bir ifadesinden başka bir şey değildir. Gene bu özel mülkiyete sahip olanların üretici güçlerin gelişmesini engelledikleri ve diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakküm kurarak toplumun sınıflara bölünmüş olarak sürmesini istediklerini de gördük. Ve gene biliyoruz ki, üretici güçlerin günümüzdeki tayin edici unsuru olan işçi sınıfı tarihi görevini yapmak, üretici güçlerin yolunu açmak için burjuvaziye karşı sınıfının mücadelesini veriyor.

Peki bu mücadelenin amacı ne olmalı? Bu mücadele neye yönelik olmalı, mücadele nasıl bir sonuç vermeli ki, başarıya ulaşsın ve toplumu ilerletsin? Bu sorunun cevabını artık kolayca verebiliriz; Madem ki, sınıfları doğuran şey üretim araçlarının özel mülkiyeti ve madem ki üretici güçlerin gelişmesini engelleyen şey mülkiyet ilişkileridir, o zaman üretici güçlerin özgürce gelişmesinin ve sınıflı toplumun sona ermesinin ilk şartı üretim araçlarının özel mülkiyetinin kaldırılmasıdır. İşçi sınıfının mücadelesinin amacı budur. Üretim araçlarının bütün toplumun tasarrufuna geçmesi, ayrı ayrı sınıfları ortadan kaldıracaktır.

Burjuvazi Egemenliği Nasıl Sağlar

Sınıf mücadelesinin amacı bu olunca, bu amaca en doğru yoldan nasıl varılacağı sorusu çıkar ortaya. İşçi sınıfı amacına nasıl bir mücadele ile varabilir? Bu sorunun cevabını verebilmek için, içinde yaşadığımız kapitalist toplumda üretim araçlarına sahip burjuvazinin bu özel mülkiyeti nasıl koruduğunu bilmemiz gerekir. Özel mülkiyet burjuvaziye ekonomik egemenlik sağlar, ekonomik egemenliğe sahip olan burjuvazi bunun sayesinde kolaylıkla politik egemenliğini de kurar ve kendi sınıf çıkarlarını bunun sayesinde korur. Kamu yönetimini, devlet kurumlarını kontrolü altında tutar. Burjuvazi ayrıca kendi sınıf çıkarlarını sürdürmek için kendi fikirlerini bütün topluma kabul ettirmek ister ve ideolojik bir mücadele verir, bunu egemenliğine destek yapar.

Burjuvazinin egemenliği demek ki önce ekonomiktir, o bütün üretim araçlarının kontrolüne sahiptir, toplumun ekonomik hayatı onun çıkarları çerçevesinde hareket ettirilir.

Burjuvazinin egemenliği ideolojiktir, çünkü o kendi fikirlerini bütün topluma kabul ettirip, sınıf mücadelesini engellemeye çalışır.

Burjuvazinin egemenliği politiktir, çünkü o, devletin kontrolüne sahiptir, devlet mekanizmasını kendi çıkarlarının devamı için kullanır.

İşçi Sınıfının Mücadelesi Nasıl Başarılı Olur?

Mademki burjuvazi proletaryanın sınıf mücadelesinin amacına ulaşmasını ekonomik, ideolojik ve politik egemenliğini sürdürerek engelemek istiyor, işçi sınıfı da ona karşı verdiği mücadeleyi bu üç alanda yoğunlaştırmalıdır. Burjuvaziye karşı ekonomik mücadele verilmelidir, onun ekonomik alandaki gücü zayıflatılmalıdır. Burjuvazi madem ki kendi çıkarlarını savunan kendi fikirlerini kitlelere yayıyor, onun fikirlerine karşı işçi sınıfının ideolojisi, işçi sınıfının devrimci fikirleri çıkarılmalıdır her yerde.

Ve madem ki burjuvazi kendi çıkarlarını politik iktidarı vasıtasıyla koruyor, onun politik iktidarına son verilmelidir, iktidar, işçi sınıfına geçmelidir. Devlet işçi sınıfının çıkarları açısından yeniden örgütlenmelidir.

İşte işçi sınıfının mücadelesi bu üç alanda ekonomik, ideolojik ve politik olarak sürdürülmelidir, ancak böyle bir mücadele işçi sınıfının görevini yerine getirmesini sağlayabilir.

Sınıf mücadelesinin kilit noktası hangisidir? Bu sorunun tek bir cevabı vardır: Politik mücadele, iktidar mücadelesi. Burjuvazinin her türlü egemenliğine son verebilmenin yolu, onun politik iktidarına son vermekten geçer, çünkü o artık ancak bu sayede ayakta durabilmektedir. Sınıf mücadelesinin can damarı bu yüzden iktidar mücadelesidir.

Egemen sınıflar son derece örgütlüdürler. Bu yüzden işçi sınıfının ve müttefiki diğer emekçi sınıfların da örgütlü bir mücadele vermesi zorunludur. Her üç mücadele de örgütlü bir şekilde yürütülmelidir. Bunu da sağlıyabilecek tek bir güç vardır, o da işçi sınıfının siyasi partisi. Emekçi sınıfın sınıf mücadelesi ancak işçi sınıfının devrimci sınıf partisi öncülüğünde, onun örgütleyici ve yönlendirici yönetiminde yürütülürse nihai amacına ulaşabilir.

Kapitalizmin genel buhranı: (V)

Enflasyon ve para bunalımı

1929—30 büyük ekonomik krizinden sonra burjuvazinin, devri buhranların en az zararla atlatılması ve buhranın aniden gelen yıkıcı etkilerinin azaltılabilmesi için, Keynes'in önerilerini uygulamaya başladığını görmüştük.

Keynes, buhran anında meydana gelen üretim fazlasının emilebilmesi için devlet harcamalarıyla ek talep yaratılmasını öneriyordu. Kapitalist ülkeler bu öneriyi 40 yılı aşkın bir süredir uyguluyorlar: Devlet silâhlanma, bayındırlık vb. harcamalarıyla burjuvazinin mallarına ek talep yaratıyor. Buhranlar böylece daha az sancılı atlatılabiliyor.

Ama bu harcamalar nereden sağlanıyor? Ek talep yaratan bu harcamalar hangi üretim temelinden kaynaklanıyor? Modern kapitalizmin işleyişinin anlaşılmasında bu sorunun cevabı büyük önem taşır.

Devlet bu harcamaları ancak tek bir kaynaktan sağlayabilir: bütçe açığı ile finansman. Yani devlet daima kendi gelirinden daha fazla para harcar. Burjuvazinin ayakta durabilmesi için yapılan korkunç harcamalar ancak bu sayede gerçekleşebilir. Peki bu bütçe açığı nereden karşılanır? Devlet harcamaları üretime dönük olmadığı için, daha doğrusu yaratılan ek talep, bir yerde suni bir talep olduğu için, devletin harcamalarını üretimden kaynaklanan bir gelirle sağlaması imkânsızdır. Bütçe açığının giderilmesinin iki yolu vardır: Devlet ya karşılıksız para basar, ya da borç alır. Karşılıksız para basılması paranın değerini düşürür, bu enflâsyona gidişin birinci yoludur. Borç alma ise dolaylı yoldan aynı yere götürür. Şöyle ki, devlet, açığını kapatmak için iç ve dış borçlanmaya gider. Ya dış ülkelerden borç alınır, ya da tahvil, istikraz, bonolar çıkarılarak bunlar halka satılır. Bunlardan gelen para ile devlet burjuvaziye yardımcı olacak harcamaları yapar.

Bu yol artık seçilmiştir ve emperyalist çağda bütün kapitalist ülkeler bu yolu gütmektedir. Buhranların yıkıcı etkisinden, ancak bu yolla kurtulunabileceği sanılmaktadır. Ama bu ne pahasına sağlanmaktadır? Şimdi bunu inceleyelim.

Devlet ihtiyacını iç ve dış borçlanmayla karşılayınca alacaklılarına tahviller verir ve her yıl bunlara belli bir faiz öder. Devlet borcunu, yani tahvillerin karşılığını genellikle ödemez, ancak faizler ödenir. Devlet borç olarak aldığı parayı bir sene içinde harcar tüketir. Ama tahviller varlıklarını sürdürür. Bunları ellerinde bulunduranlar yıllarca süre bunları piyasada kullanırlar ve bunlar piyasada gerçek para imiş gibi, gerçek bir sermayeyi, yani üretim temeli olan bir sermayeyi temsil ediyorlarmış gibi muamele görürler, çünkü arkalarında devlet garantisi vardır. Halbuki bu tahvillerin karşılığı hiç bir zaman sermayeye dönüşmemiş, harcanmış gitmiştir. Özel ellerdeki devlet tahvilleri piyasada alınıp satılır ve sermaye muamelesi görür. Ve bu durum yıllarca sürer. Bunun tek sonucu vardır, o da paranın değer kaybetmesi, yani enflâsyon. Enflâsyon paranın değer kaybetmesidir. Para bir değişim aracıdır, metaların değişiminde kullanılır. Eğer milyarları bulan tahviller para-sermaye muamelesi görüyorsa ve bunların varlığı hiç bir şekilde meta üretimine yol açmıyorsa paranın değeri düşecektir.

Öte yandan devlet bu tahvil sahiplerine (ki aynı zamanda bunların spekülâsyonu, toplu alım satımı da yapılır; son tahlilde bunlar finans gruplarının elinde birikir ve bunların korkunç gelirleri daha da artar) her yıl bir de faiz öder ve böylece bu hayali sermaye daha da büyür, enflâsyon daha da artar.

Şimdi, bu devlet borçlanmasının uzun yıllardan beri kullanıldığını ve bütçe açıklarının hep devam ettiğini söylersek, bugün kapitalist dünyada mevcut olan bu karşılıksız sermayelerin ne korkunç bir miktara ulaştığını kolayca görebiliriz. Devlet her geçen yıl daha fazla bütçe açığı vermekte, içte ve dışta daha fazla borçlanmakta, piyasada daha fazla miktarda değersiz tahvil ve bono gerçek sermaye muamelesi görmektedir. Bu ise sürekli bir enflâsyon doğurmakta, paranın değerini ve satın alma gücünü sürekli düşürmektedir. Dolaşım alanı fazla miktarda karşılıksız kâğıt para ve karşılığı olmayan tahvillerle dolup taşmaktadır.

Günümüzdeki kapitalist ülkelerdeki sürekli enflâsyonun temel nedeni budur. Para sürekli değer kaybetmekte, devlet sürekli karşılıksız para basmaktadır. Ve bu gidiş her an hızlanarak sürmektedir. Ekonomiye egemen olan tekellerin, tekelci fiyat politikaları bu enflâsyonist gidişi daha da hızlandırmaktadır. Fiyatların serbestçe piyasada belirlenmemesi, tersine tekellerin azami kâr isteklerine göre, metaların değişim temelinden koparılarak belirlenmesi, metaların piyasada sürekli olarak değerlerinin üzerinde tekel fiyatlarıyla satılmasını doğurmaktadır. Bu da, gene üretim temelinde karşılığı olmayan bir fazlalığı ekonomiye sokmakta, üretim fiyatlarıyla piyasa fiyatları arasındaki büyük fark enflâsyonu körüklemekte ve hızlandırmaktadır.

Tekelci devlet kapitalizmi böylece bir yandan devlet harcamalarıyla enflâsyon yaratırken, öte yandan tekel kârlarını garanti ederek sürekli bir enflâsyon doğurmaktadır.

Enflâsyon paranın değerini düşürdüğü için malların fiyatlarının artmasına yolaçar. Bu ise her şeyden önce çalışan yığınların aleyhinedir. Emekçi sınıflar işgücü karşılığı aldıkları parasal ücretten başka bir gelire sahip olmadıkları için paranın değerinin sürekli düşmesi her zaman zararlarınadır. Enflâsyon hızlandıkça emekçiler daha az tüketim maddeleri alır olurlar ve gerekli ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma gelirler. Halbuki egemen sınıflar enflâsyondan kârlı çıkarlar. Onların geliri, sosyal ürünlere el koydukları ve bunları istedikleri fiyata satabildikleri için enflâsyondan etkilenmez, tersine daha da artar, çünkü emekçi sınıfların gerçek gelirlerinin enflâsyon sonucu azalan kısmı da bu sefer egemen sınıflara geçer. Ve böylece tekelci kapitalistler enflâsyon sayesinde milli gelirin kendi çıkarlarına göre bir kere daha dağıtılmasını gerçekleştirmiş olurlar. Enflâsyon sonucunda vergi gelirleri de arttığı için bu durum özel olarak devletin de işine gelir.

Özetlersek; enflâsyon finans-kapitalin ve devletin, milli gelirin tekeller lehine bir kere daha dağıtılması ve devlet harcamalarının sağlanması için kullandığı bir araçtır. Tekelci fiyat politikasının, emperyalist silâhlanmanın ve savaşların kötü sonuçları bu sayede emekçi sınıflara aktarılır ve sermayenin çıkarları korunmuş olur. Fakat enflâsyon aynı sebeplerden dolayı kapitalizmin çelişmelerini daha da keskinleştirir ve sınıflar arasındaki sosyal eşitsizliği daha da keskinleştirir ve sınıflar arasındaki sosyal eşitsizliği artırır. Böylece kapitalizmi daha büyük patlamalara ve yıkıntılara hazırlar.

Burjuvalar enflâsyonun sebebi olarak ya mal darlığını ya da artan işçi ücretlerini gösterirler. Halbuki üretim fazlası olduğu yıllarda bile çeşitli ülkelerde enflâsyonun durmadığı çok görülmüştür. İşçi ücretleri ile enflâsyon arasında bir sebep sonuç ilişkisi kurmak ise burjuvazinin büyük bir ahlâksızlığıdır, kendi suçunu işçi sınıfına yükleme çabasıdır. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin faşist baskılarla önlendiği dönemlerde bile enflâsyonun durmadığı, tersine daha da hızlandığı düşünülürse bu yalanın korkunçluğu kolayca görülebilir.

Kısaca diyebiliriz ki enflâsyon kapitalizmin yapısal bir unsurudur ve tekelci kapitalizm varolduğu sürece enflâsyon da sürecektir.

Emperyalist - kapitalist dünyada günümüzde sürekli enflâsyonla birlikte sürekli bir para bunalımı da söz konusudur. Tek tek kapitalist ülkelerin paraları sürekli değer kaybetmekte ve uluslararası emperyalist para sistemi dağılmakta, krizden krize yuvarlanmaktadır. Para bunalımının göstergeleri; enflasyon, paraların sürekli düşen satınalma güçleri revalüsyon ve devalüsyonlar, kronik bütçe açıkları döviz rezevlerinin eşitsiz dağılımı ve, büyük ölçüde para ve döviz spekülasyonudur. Emperyalist devletler kapitalizmin iç çelişmelerinin ekonomilerini olumsuz yönde etkileyen sonuçlarını para politikalarındaki değişikliklerle önlemeye çalışmaktadır. Her ülke tek tek, kendi çıkarı için belli bir para politikası uygulamaktadır. Fakat emperyalist ülkeler eşit olmayan bir ekonomik gelişme içinde oldukları için her ülkenin kendi çıkarını düşünmesi, uluslararası plânda içiçe geçmiş ekonomik ve ticari ilişkiler yüzünden sürekli bir para bunalımı doğurmaktadır. Bir kapitalist ülkenin para politikası diğerininkiyle uyuşmamakta ve sonuçta kapitalist dünyanın para sisteminde çöküntüler meydana gelmektedir. Bu durum enflâsyonla birleşince devalüasyonlar, revalüasyonlar birbirini kovalamaktadır.

Bu, aynı zamanda kapitalizmin eşitsiz ekonomik ve politik gelişme kanununun bir sonucudur. Kapitalist ülkeler sosyalizme ve emekçi halklara karşı hem kendi ortak çıkarları için kuvvetli bir para sistemi kurmaya çalışmakta, hem de her biri özel olarak kendi çıkarını düşündüğü için bu ortak sistemi baltalamaktadır. Emperyalistlerarası çelişmelerin iyice keskinleştiği günümüzde, ABD emperyalizminin büyük üstünlüğünü önemli ölçüde yitirmiş olması, dolara bağlı para sistemini parçalamış, emperyalist para sistemi tam bir çıkmaza girmiştir.

Sosyalizmin güçlerine karşı para alanında ortak bir savunma sistemi kurma çabaları her defasında tek tek ülkelerin finans - kapitalistlerinin kendi kârlarını artırmaya yönelik faaliyetleriyle de çatışmaktadır. Emperyalistler kapitalist dünyanın politik ve ekonomik hakimiyetini ele geçirmek için kıyasıya bir mücadele içindedir, ve her kapitalist ülke belli bir para politikasıyla bu amaca ulaşmak çabasındadır.

Bir ülkedeki para politikasında atılan her adım, ülke içindeki tekel gruplarının o andaki güçler dengesine de bağlıdır. Çünkü bir tekel grubunun çıkarına olan bir parasal tedbir, diğerinin zararına olmaktadır. Bu bakımdan tekel grupları arasındaki mücadele ve rekabet anarşisi de kapitalist dünyanın para sistemine yansımakta, bunalımı artırmaktadır.

Bütün bunlar kapitalizmin sınırları içinde para bunalımına bir çözüm bulunamıyacağını göstermektedir.

Şimdi emperyalist ve kapitalist ülkelerin para sistemlerindeki genel bunalımın nedenlerini şöyle özetleyebiliriz: Her emperyalist ülkenin kendi çıkarını kollayan farklı finans ve para politikası, her ülkede eşitsiz gelişen enflâsyon, her ülkenin farklı politik amaçları, emperyalizmin, yayılma istekleri ve saldırganlığı, her ülkenin eşit olmayan ekonomik ve politik gelişmesi; bütün bunların toplam etkisi tek tek ülkelerin para ve bütçelerinin *farklı* gelişmesini doğurmakta, bu da sürekli bir para bunalımını ortaya çıkarmaktadır.

Bütün bunlar bize sadece şunu göstermektedir: Gerek enflâsyon, gerekse para bunalımı bir ve aynı olgunun, kapitalizmin genel buhranının, birbiriyle yakından ilişkili iki sonucu ve göstergesinden ve aynı zamanda bu buhranı daha da derinleştiren iki unsurundan başka bir şey değilir.

Gelecek yazımızda bu buhranın politik alandaki yansımalarını, günümüzdeki politik buhranı inceleyeceğiz.

Irmak hükümeti

(Baştarafı Sayfa 1 de)

lerinin kötü bir kopyasıdır. Böylece finans kapitalin gözde hükümet formülü olarak bilinen model, yine «tarafsız» hükümet yutturmacası altında, tekelciler tarafından deneniyor.

Bu hükümet, şekil olarak 12 Mart sonrası hükümetleri hatırlatmaktadır. Parlamentoya dayanmamakta, herbiri çeşitli sermaye gruplarının temsilcisi sözde uzmanlar çoğunluğuna dayanmakta ve kendini «tarafsız» ilân etmektedir.

1. Erim Hükümeti finans-kapitalin kısa ve uzun vadeli çıkarlarıyla çatışıyordu; bir süre sonra kısa vadeli çıkarlar hakim geldi ve Melen, Talu hükümetleri formüllerine dönüldü.

İşte Irmak hükümeti de tekelcilerin çok kısa vadeli çıkarlarının hükümeti olarak ortaya çıkıyor.

Öte yandan, sermayenin bu hükümet formülü, arada olup bitenlerden partileri sorumsuz kılan bir formül. Yani, ne kadar anti-demokratik olsa da, halkı ne kadar yoksullaştırsa da, kitlelerin çıkarlarına, parababaları adına ne kadar ters düşse de, «suç» kimsenin olmayacak. Meselâ sermaye çevreleri devalüasyon istiyor, yeni kredi imkânları istiyor Bütün bunların özeti pahalılığın, işsizliğin, artması, demokrasinin kısıtlanmasıdır. İşte bütün bu günahlar geçici bazı kişilere yüklenecek ve asıl sorumlular kitlelere «masum» gösterilecektir.

12 Mart Hükümetleri sırasında bu taktik de denenmiştir... Ama unutmayalım ki, 12 Mart trajediyse, tekrarı ancak komedi olabilir.

Bugün, Hükümet konusunda böyle bir formüle varılması, gerçekten de yönetenlerin, egemen sınıfların artık hükümet edemez olmalarının sonucudur. Bugünkü durum ve bu «olağanüstü hükümet» sermayenin kendi siyasal örgütünün, iktidara aday olarak, sağlam ve tutarlı bir şekilde ortada bulunmamasının, buna karşılık gittikçe bilinçlenen emekçi sınıfların iktidara aday olabilecek örgütlülükte bulunmamalarının sonucudur. Türkiye tarihinde, belki de ilk defa görülen bir şekilde, partiler, kendilerine «ikram edilen» iktidar'ı reddetmişlerdir. Bunda en büyük etken, burjuva partilerinin artık çözemeyecek hale geldikleri iç ve dış sorunlar karşısında, sorumluluk alıp yıpranmaktan korkmalarıdır. İkinci neden ise, partilerin, özellikle sermaye partilerinin kendi iç çelişkilerini çözümleyememeleridir. Böylece CHP karşısında bir sağ koalisyon bile mümkün olamamıştır.

Sözde tarafsız görünümlü finans-kapital Hükümeti formülünün uzun süreli olamayacağı, hatta belki güven oyu dahi alamayacağı herkesçe bilinmektedir. Ama bugün sermaye çevrelerinin istediği, kısa sürede, kendi lehlerine bir takım «icraat»ın alelacele yapılması, yani kim vurduya getirilerek, ne zamandır sürüncemede kalmış bazı kararların acele alınmasıdır. Böylece tekelciler, bu kısa süreden mümkün olduğu ölçüde yararlanmak yolunu seçmişlerdir. Çeşitli sermaye kuruluşlarının sözcülerinin beyanatları, başka çare kalmadığına göre bu hükümetin, bazı hizmetleri yapması için bir süre, seçimlere kadar desteklenmesi istekleri, bunun bir kere daha kanıtlamaktadır.

Kısaca, Irmak hükümetinin yapısı, daha bugünden büyük sermayenin kısa dönemli formülü olduğunu ve Türkiye'nin en büyük tekelci sermaye gruplarına dayandığını açıkça ortaya koymuştur. Bu hükümet, yapısı ve koparmaya çalıştıklarıyla, Türkiye emekçi halkının çıkarlarına taban tabana zıttır. Önümüzdeki günler, eğer bu hükümet iktidarda kalırsa, faşizmin adım adım tırmandığı, yoksullaşmanın hızlandığı, işçi haklarının, işçilerin ekonomik mücadelesinin kısıtlandığı, demokratik hak ve özgürlüklerin geriletilmeye çalışıldığı, işçi sınıfının siyasal örgütlenmesinin engellenmeye çabalandığı bir dönem olacaktır.

Türkiye İşçi sınıfı ve emekçi halkımız, hangi maskelere bürünürse bürünsün, hangi edebiyatın altına sığınmaya çalışırsa çalışsın, maskesi çoktan düşmüş olan bu kodaman sermaye hükümetinin kesinlikle karşısındadır.

Türkiye İşçi Partisi

(Baştarafı Sayfa 4'te)

hareketin en fazla dağılmış, sosyalist kadroların büyük çoğunlukla parti dışına çıkmış olduğu bir dönemde, bu defa da tasfiyeci zihniyete kılıf olarak uygulandı. Bir toparlanmanın tek umudu olabilecek özgür tartışma ortamı, parti içinde yok edildi. Demokratik merkeziyetçilik adına Emek çizgisi dışında kalanlar temizlendi.

Böyle bir ortamda ve bu yapıdaki bir partide, demokratik merkeziyetçiliğin demokrasi yanı da işlemedi. Organlı çalışma olmadıkça, kadrolar olmadıkça, parti kitle partisi yapısını korudukça işleyemezdi de. Giderek kongreler dert dökme yeri veya muhalefetin son İstanbul ili kongresinde olduğu gibi kuvvete baş vurduğu ve sosyalist parti ilkeleriyle bağdaşmayacak yöntemler kulandığı arenalar haline geldi. Eleştirinin parti yıkıcılığı sayıldığı bir ortamda, gerçek parti yıkıcılığı da, örgütün yetersizlikleri yüzünden güç kazandı.

Eğitim ve Kadro Sorunu

Sosyalist parti, kadrolarını yetiştiren partidir. Kadrolar, iş içinde, bilimle donatılarak ve sosyalizmi bir yarı zaman işi saymayan günün yirmi dört saatinde mücadele ve iş içinde olan devrimcilerden, militanlardan devşirilir.

Teorik eğitim TİP'te hep sözü edilen ama hiçbir zaman uygulanamayan, sadece çalışkan ilçelerin, ve genel merkeze ters düşmeyi göze alan üyelerin kişisel gayretleriyle yürüyen birşey oldu.

Aybar döneminde TİP yönetimi, teorik eğitimi gerek yasalar açısından yani meşruiyet yönünden, gerekse partinin yapısı açısından gereksiz, hatta sakıncalı buluyordu. Tabanın bu yoldaki zorlayıcı talepleri sürekli olarak huzursuzluk doğururdu. İstanbul ve Ankara gibi iller, zaman zaman, bu talepleri karşılamak üzere, «akademik» havada ve her ilçeden bazı gelişmiş temsilcilerle «eğitim» denerlerdi.

Aybar, daha 1966'da kitaplara çatıyordu. Daha sonra, parti içinde çeşitli akımlar ve muhalefet belirdiğinde, kitaplara, özellikle de «ustalara» karşı güvensizlik yaygınlaştırılmaya çalışıldı. Aybar, sadece Marx, Engels, Lenin okumakla yetinilmemesini, Proudhon, Bernstein Garaudy gibilerinin de kitaplarının okunmasını tavsiye etti, ve sosyal bilimlerin kanunlarının kesin olmadığını açıkça söyledi. Yine o sıralarda program ve tüzük haricinde her türlü eğitim ve okuma yasaklandı.

Sonraları Aybar'a karşı muhalefet olarak ortaya çıkanların da parti içi eğitim konusundaki düşünceleri uzun zaman pek farklı olmamıştı. Boran 1969'da muhalefetteyken ve daha sonra Emek dergisindeki yazılarında eğitimin o sıralarda yapılamayacağını, eğitimin teorik değil daha çok eylem içinde bir eğitim olacağını, klasiklerin okunması biçiminde bir eğitimin partide mümkün ve gerekli olmadığını savunuyordu.

Böylece, temel etiğim, sosyalizmin biliminin öğrenilmesi TİP yönetici kadrosu tarafından hiçbir zaman bir zorunluluk olarak kabul edilmedi. Sosyalizmin bilimini öğrenmiş kadrolardan korkuldu. Çünkü bu kadrolar partinin bilimden nasıl ayrıldığını, bilim temelinin ne kadar tutarsız olduğunu kolayca anlayabilirlerdi. Ama bütün bu çabalara rağmen, tabandaki üyeler okuyor ve öğreniyorlardı. Sosyalist tartışma ortamı, TİP yöneticilerini ve onların kısıtlamalarını çok aşmıştı. Böylece parti ideolojik bakımdan da, sosyalist ortamın gerektirdiği ideolojik mücadeleye katılabilecek güçten yoksun kaldı. İdeolojik mücadele adına, sol sekter bir tavırla «sosyalist devrim» sloganına yapışıldı.

Öte yandan, özellikle Boran'ın partide temel teorik eğitimi reddederken sık sık ileri sürdüğü *«eylem içinde eğitim»* de TİP'te gerçekleşemedi. Çünkü TİP eylemle, devrimci ortamla, kitlelerle içiçe bir parti olamadı. Eylem alanları, en iyi niyetli ve çalışmaya hazır üyeler için bile çoğunlukla teşkilata yollanacak dergi, gazete ve genelgelere pul yapıştırmak, parti binasını temiz tutmak vb. ile sınırlı kaldı. Daha ileri eylem biçimleri, meselâ köylülerin toprak işgal leri veya öğrenci boykotları sırasında görüldüğü gibi, parti yönetimi tarafından engellendi. Bu eylemleri en azından izlemek için yola çıkan parti üyeleri geri çağrıldı.

Eğitim ve teori korkusu, yönetici kadroda açıktı. Bilimsel sosyalizmden uzaklık, parlamentarizm ve popülizme kılıf olarak teori uydurmacılığı hevesleri, parti kadrolarını temel teorik eğitimden ve sosyalizmin biliminden uzak tutmak çabalarını etkiliyordu. Aynı bilimsizlik, teorik-ideolojik açıdan daha ileri kadrolar karşısında ezilme kuşkusu ve güçlü bir muhalefet korkusu yaratıyordu. Popülizm ve parlamentarizmin bilime ihtiyacı yoktu.

Kadrolar yetiştirilmesi, profesyonel kadro meselesine gelince TİP örgütünün yapısı buna da imkân vermiyor, kadrolardan söz edilmesi, özellikle Aybar'ın «bize militan değil sempatizan lazım» mantığı ile engelleniyordu. Kadroların gereği ancak dördüncü Büyük kongrede, 1970 yılı sonunda kağıt üzerinde de olsa kabul edildi. Ama o zaman da artık ne kadro, ne de kadroları yönetebilecek bir parti yapısı kalmıştı ortada. Kendisini bir kitle partisi, tüm emekçi sınıfların partisi olarak tanımlayan TİP, yöneticilerinin de defalarca tekrarladığı gibi «yatay örgütlenme»yi seçmişti. Bu, gevşek, yaygın seçim partisi örgütlenmesi anlamına geliyordu. Aybar'a karşı muhalefet olarak çıkan Aren-Boran ekibi (sonradan EMEK kanadı) de 1969 sonuna kadar partinin «yatay örgütlenme» ilkesinin doğru olduğunu, derinlemesine örgütlenmenin ve buna bağlı olarak kadrolar yetiştirilmesinin ancak yeni gündeme geldiğini savunuyorlardı. Başlangıçta çeşitli nedenlerle bir kitle partisi olarak ortaya çıksa bile, bir sosyalist partide, kadrolar meselesinin her zaman gündemde olduğu, unutuluyordu. Üstelik de, daha 1966'dan başlayarak TİP'e bu konuda ciddi uyarılar ve eleştiriler yöneltilmişti. Uyarmak için Uyanmalı, Uyanmak için Uyarmalı kitapçığının temel noktası, temel önerisi, «işçi gönüllüleri», «köylü gönüllüleri» adı altında profesyonel kadrolardı.

Bu konuda Aybar, hiç değilse sonuna kadar tutarlıydı. Artık yönetimden düştüğü, başkanlıktan düşürüldüğü bir dönemde, partiden ihracından hemen önce, 4. Kongrede kadro yetiştirme kararı alan TİP yöneticilerine ilettiği bir eleştiride şöyle diyordu: «Dar kadro, profesyonel kadroya gidilmek, üye sayısının sınırlandırılmak istendiğini işitiyoruz. Hangi malî kaynaklarla bu işin gerçekleştirileceği konusunu bir yana bırakıyorum... Kaldı ki gerçekleşebileceği farz edilse bile, bunun faydadan çok zarar getireceği şüphesizdir. Partinin şimdiden «ekmek kapısı» haline gelmesi, son derece sakıncalıdır. Parti içi demokrasi böyle ortadan kalkar. Bürokratik sosyalizme böyle gidilir.»

Böylece kadrodan Aybar'ın ne anladığı, TİP'te yıllarca ne anlaşılmış olduğu açıkça ortaya çıkıyor; 8 yıl Partiye damgasını basmış olan Aybar, kadroları, sendikalardaki profesyonel sendikacılar, geçimlerini partiden sağlayan bürokratlar olarak görüyordu.

Üye Yapısı

Üye yapısı açısından, Türkiye İşçi Partisi'nin en önemli özelliği geçit tabanına oluşması, küçük burjuva katların ağırlığının partide ezici şekilde duyulmasıydı. TİP, avukatların, serbest meslek adamlarının, küçük esnafın, öğrencilerin ve orta köylünün partisi olma özelliğini, yöneticilerinin de çeşitli defalar açıkça belirttikleri gibi, korudu. Bunun dönemin şartlarıyla açıklamak ve zorunlu göstermek mümkün müdür? Hele 1966'lardan sonra mümkün olduğunu sanmıyoruz.

1968 Mayısında, 12 bin küsur üye fişinin elden geçirilmesiyle yapılan bir araştırmanın sonuçlarına göre, partideki işçi üyelerin oranı, tüm üyelerin yüzde 19.65'idir. Hizmet işçileri, aslında çoğu küçük ve az topraklı köylü olan tarım işçileri ile birlikte bu oran en fazla yüzde 31'e varmaktadır. Partideki küçük burjuva unsurların oranı ise yüzde 60'ı geçmektedir. Böyle bir sınıf yapısı, partinin kitle örgütü yapısıyla birleşince; kadro, temel teorik eğitim, organsız işleyiş gibi etkenler de işin içine girince, partiyi sosyalist bir parti niteliğinden ve böyle bir partiye dönüşebilme imkânlarından yoksun kılıyordu.

Böyle bir örgütten, bir sosyalist parti örgütlenmesi çıkarabilmek, istendiği zaman bile, artık mümkün olamamıştır. TİP kadroları dağılmış, parti dışı çizgilere ve gruplara kaymış, kimisi de büsbütün yok olmuştur. 12 bin küsur üyeden ne kaldığı, gerçekten sorulacak, açık yüreklilikle cevabı verilecek ve üzerinde düşünülecek bir sorudur.

Gelecek hafta 1960 sonrası sol hareketin eleştirisinin Türkiye İşçi Partisi bölümünü, genel bir değerlendirme, genel bir sonuçla bitireceğiz.

Burjuva

(Baştarafı 3. sayfada)

köyüne Kasım ayında yapılan komando baskını ve köy halkına zulüm, bir Milletvekili tarafından açıklandı. Ardından hemen susturuldu.

Bunlar basına yansıyanlardır. Bunlar Batı'ya yansıyanlardır. Doğu'daki antidemokratik baskılar, egemen sınıfların hiçbir burjuva demokrasisinde görülmeyen keyfi tahakkümlerin en bariz örnekleridir. Doğu'da demokrasinin ve demokratik hakların gerçekleşmesi demokratik mücadelenin ayrılmaz parçasıdır.

DOĞUDAKİ BASKI VE TERÖRE KARŞI MÜCADELE EDELİM.

İşte İşçi Sınıfımızın Ezilmek İstenişi

Binlerce örnekten hangi birini verelim?

16 Haziran 1974'de, emekçi halktan yana olduğunu her fırsatta tekrarlayan CHP'nin ağırlığındaki hükümet sırasında, İskenderun'da 10 binden fazla işçi, kendi sendikalarını kendileri seçmek için, sermayenin dayanılmaz sömürü, baskı ve tahakkümüne karşı direndiler. Üzerlerine dipçiklerle, coplarla saldırıldı. Yüzlercesi tutuklandı, binlercesi işten atıldı. İşkenceler yapıldı.

17 Eylül 1974'de sendika özgürlüğü için direnen Ülker bisküvi fabrikası işçilerinin üzerine polis, ilk defa, Amerika'dan ithal edilmiş Panzer tanklarıyla saldırdı...

İşçi hareketlerinin, işçi direnişinin her başladığı yerde tutuklamalar, coplar, süngüler, panzerler iş başında...

İşte Yoksul Halkın Çilesi

Gecekondu bir damdır... Yoksul halkımız gecekondularda barınır. 19 Eylül günü İstanbul'da Göztepe'de 50. yıl mahallesi denilen mahalledeki gecekondular yine halka karşı cop ve panzer tanklar kullanılarak yıktırıldı. Kadınlar, bebeler yaralandı, evsiz barksız bırakıldı.

30 Ekim'de İzmit körfezindeki gecekondular, aynı şekilde yıkıldı...

TSİP Üyelerine Baskılar

Afişleme yapan, bildiri dağıtan, toplantı veya yürüyüş düzenleyen ve en doğal demokratik haklarını kullanan TSİP üyelerine baskılar, temmuz ayından bu yana bitip tükenmiyor. Karakollara çekilen, şubelere götürülen TSİP üyeleri, burada küfürden dayağa kadar giden yasa dışı davranışlarla karşılaşıyorlar. Partinin örgütlenmesi karşısına, her türlü engel çıkarılmak isteniyor. Hiçbir şey yapılamadığı zaman da, TSİP üyeleri üzerine faşist komandolar gönderiliyor...

İşte Türkiye'deki Demokrasinin Gerçek Yüzü İşte Demokratik Mücadelenin Hedefleri

MÜCADELEMİZ - FAŞİT UYGULAMALARA DEMOKRASİYİ KISITLAYAN YASA VE KURALLARA ANTİ DEMOKRATİK KEYFİ UYGULAMALARA KARŞIDIR.

MÜCADELEMİZ, İŞÇİ SINIFI ÖNCÜLÜĞÜNDE TÜM DEMOKRATİK GÜÇLERİN ZULME VE TAHAKKÜME KARŞI ORTAK MÜCADELESİDİR.

MÜCADELEMİZ DEMOKRATİK HAKLARIMIZ İÇİNDEMOKRASİYİ HERGÜN BİRAZ DAHA GELİŞTİRMEK, FAŞİZMİ HERGÜN BİRAZ DAHA GERİLETMEK İÇİNDİR.

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELEMİZ.

kitle

Sahibi : Mehmet Yücel / Sorumlu Müdür : Orhan Doğançay/ Yönetim yeri : Çemberlitaş, Piyerloti Caddesi 37/c İstanbul/ İzmir Bürosu : 355. Sokak 55.401/ Konya Bürosu : İdman. yurdu Sitesi, Kat: 3, No: 90/ Eskişehir Bürosu : Köprübaşı Tekiz Sokak 2.8/ Adıyaman Bürosu : Gölbaşı Caddesi No: 121/ Urfa Bürosu : Azat Kitabevi, Hükümet konağı arkası Konak pasajı URFA/ Ceylanpınar Bürosu : Posta Kutusu : 9, Ceylanpınar / Gölcük Bürosu : Yeni Mahalle, 27 Mayıs Caddesi, Kerimağa Blok Apartmanları 20.E / Abone şartları : yıllık 50, altı aylık 30 lira. Dış ülkeler için iki katı / Dağıtım : Hür Dağıtım / Dizgi : Murat Matbaacılık Koll. Şti. / Baskı : Özgür Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi / Son baskı tarihi : 26 Kasım 1974.

kitle

23 Kasım günü Epengle işçileri tüm sömürücülere, tüm sarı şebekelere, tüm özgürlük düşmanlarına en anlamlı en güzel cevabı verdiler. Referandum Sandığı kondu fabrikanın önüne. Eyüp 2. Noterinin huzurunda oylarını kullandı Epengle işçileri, sendika seçme özgürlüklerini kullandılar, demokrasinin yüzünü ak ettiler Epengle'de.

Gerçek Referandumu Epengle işçileri yaptı

Epengle direnişi 170 dokuma işçisinin girişitiği sık sık rastlanan bir direniş değildir. Epengle'de 170 arkadaş işçi sınıfımızın sendika seçme özgürlüğünü ergeç kullanacağını ve bu hakkı söke söke alacağını dosta düşmana ilan ettiler ve işçi sınıfımızın onurlu, kahırlı mücadelesinde yeni bir meşale daha tutuşturdular.

Epengle Döşemelik Kumaş Fabrikasının 170 işçisi son yılların en yiğit, en kararlı ve en önemli direnişlerinden birini sürdürüyorlar. Sendika seçme özgürlüğünü «söke söke almakta kararlı olan Epengle'nin 170 işçi patronun istediği sarı Teksif'e değil, kendilerinin seçtiği Tüm Dokuma İş'e üye olduklarını dosta, düşmana işçi sınıfımızın gür sesi ile haykırıyorlar.

Epengle'deki 170 arkadaşımız gözlerini bile kırpmadan bastılar şartelleri aşağı, astılar fabrika duvarlarına afişlerini pankartlarını ve «basattılar direnişimizi «Sendikamızı kendimiz seçeceğiz: Sendikamız Tüm Dokuma İş'tir» dediler.

Patron, bütün patronların yolunu tuttu. İşçilerin özgürlük isteğine polis çağırarak cevap verdi. 16 Yiğit işçi gözaltına alındı. Ancak direnişi sonuna kadar demokratik bir direniş olarak sürdürmekte kararlı olan Epengle işçilerine savcı yükleyecek herhangi bir suç bulamadı ve işçiler serbest bırakıldı. Epengle patronu bu defa da 15 arkadaşımızın işine son verdi Patron Kemal Damarlıoğlu basını sert kaya'ya çarptığını henüz farketmemişti 170 İşçi çelik gibi kenetlenip sahip çıktılar arkadaşlarına ve bir daha haykırdılar: «Harcatmayız bir kavga arkadaşlarımızı! 15 arkadaşımız iş başı yapmadan Epengle'de üretim olmaz. Toplu sözleşmeye Tüm Dokuma İş oturmadan Epengle'de şarteller yukarı kalkmaz»

23 Kasım günü ise Epengle işçileri yalnız kendi patronlarına değil, tüm sömürücü güçlere, tüm sarı şebekelere, tüm özgürlük düşmanlarına en güzel, en anlamlı cevabı verdiler: Kanunların, patronların, tanımamakta direndikleri referandum hakkını kendileri kullandılar

Eyüp 2. Noteri'nin huzurunda kondu sandık Epengle Fabrikasının önüne. Aralarından seçtikleri bir komite titizlikle, dürüstlükle yürüttü oy verme ve oy sayma işlemlerini İzinli oldukları için gelemeyen arkadaşları dışında kalan 110 işçi oy kullandılar 1 Oy boş çıktı. 109 Oy ise Tüm Dokuma İş'in, Epengle işçilerinin öz sendikası olduğunu ilân ediyordu. Demokrasi asıl sahiplerince en anlamlı şekilde uygulanmış ve GİZLİ OY AÇIK SAYIM yoluyla yapılan *Epengle Referandum'u* sonuçlanmıştı.

Noter tarafından imzalanan tutanaklar şimdi patrona, Bölge Çalışma Müdürlüğüne, sarı Teksif'e ve ilgili bütün resmi kuruluşlara gönderilecektir. Bütün bunlara rağmen Epengle işçilerinin bu demokratik talepleri gene tanınmazsa bilinmelidir ki pabuç bırakılmayacaktır bu baskılara ve sürecektir Epengle işçilerinin yiğit direnişi...

Epengle işçileri haykırıyor: Referandum hakkı, alınacaktır.

Irmak hükümeti karşısında

(Baştarafı Sayfa 1 de)

Türk İş'e bağlı sendikaların yürüttüğü grevler bile artık «Türk İş'e rağmen» sürmektedir. Yıldız Porselen'in grevci işçileri, bazı belirtilere göre danışıklı döğüş bir grevi, bu gün örnek bir ekonomik mücadele haline getirmesini bilmişlerdir Ankara ve İzmir Belediye işçilerinin kararlılığını, demokratik ve ekonomik haklarını savunmaktaki disiplinlerini işveren değil, ancak sıkıyönetim kırabilmiştir. Taylan Seramik grevi sessiz sadasız ama inançlı sürüp gitmektedir. Gıslaved'de 900 işçi «daha iyi bir sözleşme için değil, kendi sendikasını kendisi seçmek üzere» kurmuştur grev çadırını ve bu hakkı söke söke alana kadar da sürdürecektir grevini. Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin başlattığı ve yönlendirdiği «Referandum Kampanyası» işte bu sebeplerden kök salmıştır işçi sınıfı saflarında.

Buna karşılık hakim sınıfların tavrı ne olmaktadır? Sorunun cevabı Kontenjan Senatörü Sadi Irmak'ın kurduğu kabinenin yapısında gizlidir; Sadi Irmak'ın konuşmalarında, demeçlerinde ve bilinen kişiliğinde gizlidir. Aralarındaki çelişki ve çekişmeleri çözümleyemeyen egemen sınıflar, halkımızın demokratik mücadelesinin yükelişini 12 Mart hükümetlerinin benzeri, hatta karikatürü bir hükümetle göğüslemeyi hesaplamışlardır. Halkımızın hiç bir kesimine dayanmayan, dayanmak şöyle dursun, en küçük bir desteğini bile alması mümkün olmayan, çoğunluğu finans kapitalin mutemet adamlarından, aylıklı profesörlerinden oluşan bir hükümet bu gün işbaşına geçirilmiştir ve onca aldatıcı demece, açıklamaya rağmen, bu hükümet «erken seçim hükümeti» olmaya aslında pek de yanaşmak istememektedir. 12 Mart'ı izleyen günlerdeki hükümetlerin ekonomik politikalarının tadını bir türlü unutamayan hakim sınıflar, şimdi şu geçiş dönemini mümkün olduğu kadar uzatmaya, bal tutan parmağını yalar mantığıyla, hükümeti uzun ömürlü kılmaya çabalamaktadır. «Her türlü fikir kafada kaldığı sürece saygım var, ama eyleme dönüşürse, onun karşısına çıkarım» diye demokrasi ile uzaktan yakından ilgisi olmayan demeçler veren Başbakan, Irmak, ayağının tozu ile ziyaret ettiği Türk İş'i, «işçi sınıfının tek temsilcisi ilân ederek» işçi sınıfımıza karşı tavrını yeni bir yoruma gerek duyulmayacak ölçüde ortaya koymuştur.

Başbakan'ın demeçlerinde kimi zaman açıkça, kimi zaman üstü örtük biçimde kendini gösteren eğilimler, demokrasiye, Anayasa ile kazanılmış haklara aykırıdır, halkımızın istek ve yönelimleriyle kesinlikle çelişmektedir ve ergeç bu tutum, karşısında işçi sınıfımızın ve halkımızın bir dalga haline yükselen demokratik mücadele azmini bulacaktır.

Ne mevcut Anasaya'da bir yeri, olan ne de burjuva demokrasisiyle ile bile herhangi bir uygunluğu olmayan Sadi Irmak hükümeti, bir de icraat hükümeti olma heveslerini uygulamaya kalkarsa, istese de istemese de karşısında emekçi halkımızı bulacaktır. Bu kaçınılmazdır, çünkü işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın 1974 yılında ulaştığı bilinç düzeyi, demokrasi inancı ve örgütlü davranma yeteneği, Türkiye'yi böyle bir hükümetin yönetmesine izin vermeyecek güçtedir.

Referandum

(Baştarafı Sayfa 1 de)

yine diretti ve REFERANDUM'a başvurulması kararını verdi.

Türkiye'de ilk defa, İş Mahkemesi resmen referandum kararı almıştı. İşçilerin mücadelesi kazanmıştı, Hemen ardından oyunlar, dolaplar dönmeye, sermaye baskısı kendini göstermeye başladı. Sarı Teksifciler gerekli kişilere, gerekli mercilere üşüştüler. Kimi Koç, kimi Hacı Ömer gibi Türkiye'nin en büyük tekelci para babalarının tüm baskı ve tahakkümü konuştu. Bir de bakıldı ki, iş mahkemesi kararını değiştirmiş, «açık beyan» adı altında, herkesin patron baskısı demek olduğunu kolayca anladığı bir yol seçmiş.

İşte böylece Paktaş'da sözde referandum, patronun ve uşaklarının, yani tekelcilerin tahakküm ve baskısı, adam satın almaları ve işten atma tehdidi altında yapıldı, Sonuçları baştan belli olan bu sözde referandum'u Teksif kazandı. Aslında olup bitenler «referandum»un yozlaştırılmasından başka birşey değildi.

Paktaş'da Sümerbank'da yapılan referandum değildir. Buz gibi sermaye başkısıdır...

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI, SERMAYENİN OYUNLARINA KANMAYACAK, SÖZDE HAKLARLA YETİNMEYECEKTİR. GERÇEK REFERANDUM HAKKINI ALANA KADAR PATRON SENDİKALARINA SON VERENE KADAR MÜCADELE EDECEĞİZ.

REFERANDUM MÜCADELEMİZ ARTIK KİTLELERE MAL OLMUŞTUR, REFERANDUM HAKKI ÜZERİNE OYNANAN OYUNLARA, REFERANDUM HAKKININ YOZLAŞTIRILMASINA İZİN VERMEYECEĞİZ REFERANDUM MÜCADELEMİZ SÜRECEKTİR.

Öğrenci gençlik toplumumuzun en dinamik, en ilerici kesimlerinden biridir ve bunu kanıyla canıyla direnişleriyle defalarca kanıtlamıştır

İşçi sınıfının öncülüğü doğrultusunda

Öğrenci gençlik örgütlenmelidir

Son günlerde, üniversitelerde ilerici gençliğin yürüttüğü demokratik mücadele yeni boyutlara ulaşmıştır. İki-üç seneden beri ilk defa rastlanan en yaygın direnişler söz konudur. İtanbulda; 35.000 öğrencinin topluca sürdürülen boykotu, yine İstanbuldaki mevzii boykotlar, direnişler... Ankara'da çeşitli okullarda direnişler... ve yine İzmir'de, Eskişehirde, Elazığ'da, Erzurumda ve diğer şehirlerimizde öğrenci gençliğin demokratik direnişlerini izliyoruz. Özelikle Kissinger'in Türkiye'ye gelme durumu doğunca Ankara ve İstanbul'da aynı zamanda anti-emperyalist direniş başlamış (boykot, miting, v.s.) öğrenci gençliğimizin mücadeleci yurtsever geleneği ortaya konmuştur. Bu durum hakim sınıfları korkutmuş ve karşı tavır almalarını getirmiştir. Onlar, bütün Türkiye'de gençliği susturmak, güçlerini dağıtmak ve önemlisi, devrimcileri tabanlarından tecrit etmek için organize, militarist metotlarla saldırılarda bulunmaktadırlar. Bu plân üzere, Ankara'da, İstanbul'da, Elazığ'da, faşist komandoların aynı zamana rastlayan saldırı kampanyasını görmekteyiz.

Kasım ayında, Üniversitelerin ve Yüksek okulların açılmasıyla birlikte, öğrencilerin Üniversite içi sorunları, anti-demokratik tüzük ve öğrenci yönetmeliklerinin iptali ve çeşitli hakları için başlattıkları ve öğrenci gençliğin demokratik mücadelesinin bir parçası olan boykot ve direnişler yoğunlaştı. Boykot ve direnişler kurtuluş savaşı veren halkların ve barışın düşmanı Kissinger'in Türkiye'ye gelmesini protesto yönünde anti-emperyalist bir nitelik de kazandı.

İstanbul'da Boykot, önce devletleştirilen özel yüksek okullarda başladı; Eskişehir İTİA'ya atladı; Kasım'ın ilk haftasının sonunda, boykottaki öğrenci sayısı sadece İstanbul'da 35 bini buluyordu.

7 Kasım'da, Ankara'da ODTÜ'de ve Hacettepe'de Kissinger'i protesto için başlatılan boykot, önceden hazırlanmış faşist bir saldırıyla dağıtılmak istendi ve devrimci öğrencilerin yaralandığı, faşistlerin silah kullandığı kanlı çatışmalar çıktı. Öğrenciler İstanbul'da da Kissinger'ı protesto yürüyüşü yaptılar.

10 Kasım'da gazeteler, Türkiye'nin çeşitli yerlerinde, Üniversite, Yüksek Okul Akademi ve Öğretmen okullarında 68 bin öğrencinin boykotta olduğunu bildiriyorlardı.

11 Kasım günü Maçka Maden fakültesinde faşistlerle devrimci öğrenciler arasında çıkan çatışmalarda, yaralananlar ve tutuklananlar oldu.

Boykotlar çeşitli Yüksek öğrenim kurumlarına yayılırken, 14 Kasım'da İstanbul'daki Hemşirelik Yüksek okulu da boykotlara katıldı.

20 Kasım'da Ege Üniversitesinde dört Fakülte boykota gitti ve 21 Kasım'da Üniversite üç gün için kapatıldı.

Gençliğin Güçlü Merkezî Örgütlenmesi En Acil Görevdir

Son olayların en çok göze batırdığı gerçek gençliğimizin örgütlenme seviyesinin düşük ve yetersiz olmasıdır. Her birimin (okul fakülte v.s.) öğrencilerinin, demokratik taleplerini savunacak bir dernekleri yoktur. Yürütülen mücadele (Akademik bir talep için protesto) çok yerde alelacele kurulan bir komite tarafından yönlendirilmektedir. Bu durum (örgütsüzlük) hem direnişlerden önce hem direniş sırasında kendini hissettirmektedir.

İYÖKD-ADYÖD tipi örgütler bugün artık yetersiz kalmaktadır. Kitlenin kazanılması, onun örgütlenmesi şarttır. Eğer öğrenci gençliğimizin işçi sınıfımızın siyasi mücadelesine katkısının sağlanması isteniyorsa onun, tepeden tırnağa örgütlendirilmesi sağlanmalıdır. Her öğrenci biriminin (okul, fakülte v.s.) öğrencilerini kapsayan, o bölümdeki öğrencilerin akademik sorunlarıyla uğraşan ve halkımızın demokratik mücadelesine elinden geldiğince yardım eden (okul, fakülte) örgütleri, dernekleri ve bunların Türkiye çapında merkezileşmesi. İşte bugün olayların karşımıza çıkardığı görev...

Son öğrenci direnişleri gibi «kendiliğinden gelme» direnişler olacaktır. Ama örgütsüzlük geride hiç bir şey bırakmıyacaktır. Örgütlü bir yapı, gençliğin bölünmez, bilinçli bir kitle olmasını getirecektir. Merkezi olarak örgütlenmiş direniş kampanyası, gerisinde bir sürü militan, militan adayı bırakacaktır, Böyle bir örgütlenme gençliğin siyasi eğitimini kolaylaştıracak ona mümkün olan hızı verecektir.

İşçi Sınıfı Sosyalistleri Olayların Gerisinde Kalmaktadır

Olayların bir diğer sonucu da Sosyalist gençlerin örgütlü ve ileri bir düzeyde gençliğin önderleri olma görevindeki aksaklık ve eksikliklerdir. Gençliğimiz emperyalizme ve faşizme karşı verilen mücadeleye *örgütlü* bir güç olarak kazanılmalıdır. Zira gençliğimiz oldukça önemli bir demokratik güçtür. Ayrıca gençliğimiz geçtiğimiz dönemde sosyalist harekete bir çok militan veren kadro kaynağı olmuştur. Önümüzdeki dönemde de sosyalist harekete militanlar vererek önemli bir kaynak olacaktır.

Gençliğimizin anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleye katılması önce bizim gençlik arasında yürüteceğiz siyasi çalışmaya bağlıdır.

İlk Adımımız Neler Olmalıdır

Sonuç olarak; son öğrenci olaylarının getirdiği ve ispatladığı gerçekleri toparlasak; Her öğrenci kurumunda (üniversite, okul, fakülte) oradaki öğrenci gençliği toparlayan, örgütleyen bir dernek, birlik v.s. kurulmalıdır. Öğrencilerin her türlü çalışmaları bu derneklerde yapılmalıdır. Bir çok fakültede bu tip dernekler faşistler tarafından kurulduğu için ve yenileri de anti-demokratik dernekler kanunu nedeniyle) kurulamadığı için, bu iş güç olacaktır. Ama imkansız diye bir şey yoktur. Demokratik imkanlar son kertesine kadar değerlendirilmelidir. Böyle dernekler başlangıçta okul yöneticileri tarafından muhatap olarak kabul edilmese bile, çeşitli direnişlerle dosta-düşmana ispatlanan kitle etkinlikleri, onları yönetime de öğrencileri akademik-demokratik çıkarlarını savunan bir kuruluş olarak kabul ettirecektir. Ama burada canalıcı nokta, yukarda söylediğimiz gibi kitle etkinliğidir. Ve bunun yolu geniş öğrenci kitlesini kazanmaktan, kitleden soyutlanmamaktan, öğrencilerin akademik-demokratik çıkarlarını incelikle savunup, çözümlemekten geçer.

Burada dikkat etmemiz gereken en önemli nokta, öğrenci gençlik içindeki mücadelenin uzun vadeli olduğu ve bizim de mesleye uzun vadeli bakmamız gerektiğidir. Ama bu, pratik görevlerin uzun vadeye ertelenmesi, uykuya yatılması anlamına gelmez. Aksine çok çalışmamız gerekir. Kısa vadeli başarılarla sarhoş olma, havalara uçma bizim işimiz olmamalıdır. Gençlik içindeki etkinliği, tek tek bireyleri etkileme, ufak komplolar düzenleme olarak almamak gerekir. Geniş yığınları kazanacağız ve bunu komplolarla değil siyasi inançlarımızla, gayretimizle yapacağız.

Okullardaki dernekleşme çalışmalarında doğal olarak sosyalist gençler (partili-partisiz) başı çekecektir Sosyalistler arasındaki farklılıkların bu çalışmalar içinde beraber olmamalarına yol açmaması gerekir. Biz partili-partisiz bütün sosyalistlerin demokratların, yurtseverlerin birliği olan en geniş temel üzerinde bütün anti-emperyalist, anti-faşist ilerici gençliği kucaklayan demokratik kitle örgütleri yaratmalıyız.

İşçi sınıfı sosyalizminin ideolojik gücü ve işçi sınıfı sosyalistlerinin bağımsız ve atılgan, cesur davranmaları, sosyalistlerin gençlik içindeki öncülüğünü sağlayacaktır. İşçi sınıfı sosyalisti olan gençler bilimin ve işçi sınıfı öncülüğünün doğrultusunda davrandıkları sürece devrimci gençlik yığınlarını işçi sınıfının yanına ve öncü disiplinine kazandıracaklardır.

Çünkü gençliğin yeraldığı anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin başını ideolojik-politik ve *örgütsel* olarak proletarya çekmektedir. Ve nihai zafer ancak proletarya'nın öncülüğünde gerçekleşecektir.